

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Ύψους της Παιδείας ως τό κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλήθες παρεχόν εις τήν χάριν ἡμῶν ἀσθεῖας, καί υπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκηματα ἀριστεῶν καί χρησιμώτατον εἰς τοῦς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 11—12

Ἐπερασισταὶ τῆς Πατρίδος, ἴδου τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶχα λοιπὸν τόσων θερμῶν φίλων, χωρίς να τὸν γνωρίζω τόσον καιρὸν; Τί κρίμα!

Προσθέσω ἀκόμη ἓνα: Ὅσοι ἐγγράφουν ὠφελοῦν μεγάλα τὰ παιδία τῶν Συνδρομητῶν σὲ Σέρα!

Τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, Θέλωσα, τιμῶνται 15 λεπτά ἕκαστον καὶ 3 ἀρ. πὰ 25 6-μοῦ. Τὸ ἀντίτιμον, δι' ὅσα θέλεις, δύνασαι νὰ το στείλῃς καὶ εἰς γραμματῶσημόν.

Ἀδύνατον, Ἄδρα τοῦ Φαλήρου. Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον λέγεις, δὲν προδίδει τὰ ψευδώνυμα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν τὰ γνωρίζει.

Κατὰ περίεργα πράγματα ποῦ μανθάνω! Ὁ Ἄνδρεῖος Ἀργοναυτῆς εἶνε θεῖος τῆς Χρυσῆς Βροχῆς, (θεῖος τόσῳ μικρῶς, ἀπὸ!) δι' αὐτὸ ἡ Χρυσὴ Βροχὴ ἀπὸ σεβασμῶν δὲν ἀνταπαντᾷ εἰς τὰ διὰ τῶν Παιδ. Πνευματικῶν πειράγματά του—καὶ μάλιστα οὐτε πειράζεται. Θεῖος εἶνε αὐτός!

Ἦχῶ, τόσον μικρὰ διαφορά δὲν σημειώνεται ὡς λάθος. Εἶπέ το καὶ εἰς τὴν Πολύχρην τοῦ Πηλίου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάντα λάξουν: Ὁ Λέων τῆς Νεμέας με τὸν Παχὺν Τσίρον—ἡ Κρανὴ Ἀκακία με τὸν Χαλασμὸν Κόσμου, Μαρδαν τοῦ Φαλήρου, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Ἑλληνικὴν Σημαιοῖαν καὶ Πετρόδην Παράλιαν—ἡ Καλλιτέχνης Διαβολοῦ καὶ ἡ Περιπαθῆς Μελωδία, με τὸν Ἐρημίτην καὶ με τὸν Τικ-Τάκ—ἡ Ἀρχαία τῆς Ἐβνυχίας με τὴν Ναυοπούλιν ὁ Φιλάδελφος με τὴν Ἄδραν τοῦ Φαλήρου, με τὴν Νεράιδαν τοῦ Γαλοῦ, με τὸν Ἀστὸν τῶν Ὁρέων καὶ με τὸν Ναυαγὸν τῆς Κυρθίας—ἡ Αἰχμάλωτος Χελιδὼν με τὴν Πετρόδην Παράλιαν καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν—ἡ Ἐπιλόκαμος Νύμφη με τὴν Γαληναιοῖαν Θάλασσαν—τὸ Ἀρρισιμένον Κῆμα με τὴν Φουρτούραν—ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα με τὴν Χρυσὴν Ἀκτίνα, τὸν Χρυσὸν Αἰῶνα καὶ τὸν Παγομένον Ὀκεανόν—ὁ Ἄνδρεῖος με τὴν Ταχυδρόμον Περιστερὰν καὶ με τὸν Κάτασπον Ἀράπην—ὁ Ἄνδρεῖος Σουλιώτης με τὴν Ποιμενικὴν Φλογέρα, τὸν Μινωτάουρον καὶ τὸν Ὀλυμπιονικῆν—ὁ Κεθαροδὸς Ἀπόλλων με τὸν Φῶθον Ἀπόλλωνα, με τὸ Ἀδ-λά-σὺλ-μὶ καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν—ὁ Ἐρημίτης με τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην (ἀλλὰ καὶ με καμμίαν ζωγραφίαν) καὶ με τὸν Οἰδίποδα Τύραννον—ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαιοῖαν καὶ με τὴν Ποιμενικὴν Φλογέρα—ὁ Φαρμάμαλος με τὸ Σάδιον τῆς Νικοπολεως—ὁ Ἦρωσ Γαριβάδης με τὰς Ἄδρας: Ἀρίονος καὶ Ὁρφέως, καὶ με τὸν Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ—τὸ Δαιμονιάκι με τὴν Δεσποινίδα Ἀδὸ καὶ με τὸν Παχὺν Τσίρον—ἡ Ὁραία Δορκὰς με τὴν Ἐβνυχὴν Ἰθνητὴν, Τικ-Τάκ, Ἀρχαία τῆς Ἐβνυχίας, Φιλόπατρις Ἑλληνίδα, Δάφνην, Μακρολέλεκαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην, Τρακαρούραν, Παταγράκ καὶ Χιονομένον Ὀδησόν—ἡ Μικρὰ Μάγισσα με τὴν Φουρτούραν, με τὴν Ναυοπούλιν, με τὴν Δάφνην καὶ με τὴν Μαρδαν τοῦ Φαλήρου—ὁ Παγομένον Ὀκεανὸς με τὴν Ἐβνυχὴν Ἰθνητὴν, Πρωὴν Παχὺν Τσίρον, Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ, Ἐδαισθητὸν Καρδίαν,

Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Ἀλέξανδρον Ἀ. Συμπούλον, Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου, Ναυοπούλιν, Ἀρχαία τῆς Ἐβνυχίας, Ἀντιγόνην, Δάφνην (ἀν θέλῃ, με τὸ ὄνομα τῆς καὶ Δεσποινίδα Ἀδὸ—ὁ Μόσαρτ με τὸν Παχὺν Τσίρον, Ἀδ-λά-σὺλ-μὶ, Μαδρον Πρίγκηπα, Στράβωνα Γεωγράφον, Μακρολέλεκαν καὶ Δέαν—ἡ Ἄδρα τοῦ Ἐδξείνου με τὴν Ἄδραν τοῦ Φαλήρου—ὁ Σιγρίαν τοῦ Φαλήρου με τὴν Ἄδραν τοῦ Φαλήρου καὶ με τὸν Ἄνδρεῖον—ὁ Ἐπερασιστής τῆς Πατρίδος με τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου καὶ με τὴν Σαυθὴν Ἑλληνοπούλιν—ἡ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου με τὴν Δάφνην, Ἦχῶ, Ἀπτερον Νικην, Ὁραϊαν Κερκαραν, Νεράιδαν τοῦ Γαλοῦ καὶ Διαβολοῦ.

Ὅσοι δέχονται τὴν ἀνταλλαγὴν, ἂς προσέξουν νὰ συμμορφωθοῦν με τοὺς ἄρθρους τοῦ εἰς τὸ βον φύλλον δημοσιευθέντος Κανονισμοῦ.

Ἄσπασμοί, πληροφοροί.—Ὁ Λέων τῆς Νεμέας ἀσπάζεται τὸν Φιλάδελφον ἢ Θέλωσα τὸν Τσίρον-Τσίρον (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τάρχη) ἢ Ἑλληνικὴ Θάλασσα τὴν Δούκιον τῶν Ἀθηναίων τὸ Ἄψε Σῶσε τὴν Ναυοπούλιν καὶ πῶς περὶ τὰς Κυριακὰς με τὰς φίλας τῆς; τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνος τὸν Φιλοπάτριδα Ἑλληνα ἢ Περιπαθῆς Μελωδία καὶ ἡ Καλλιτέχνης Διαβολοῦ τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδὼνα ἢ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Πετρόδην Παράλιαν ἢ Τσοῦχτρα τὴν Φιλεργον Χελιδὼνα ἢ Ἀκροπόλιν τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, ἢ Νέα Ἑλλάς τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, ἢ Ἐπιλόκαμος Νύμφη τὴν Ἀύραν τοῦ Ἀρίονος τὸ Ἀρρισιμένον Κῆμα τὸν Δελφίνα τοῦ Ἰονίου ἢ Δεσποινὴν Ἀδὸ τὴν Παυλίαν Ζωγράφου (καὶ νὰ ἐνθυμῆται τὸ «ὑπὲρ πᾶν ἄλλο» καὶ τὴν Δεσποινίδα Μ. Σ...)

ἢ Κοραῆς τὴν Ἰωνίδα ἢ Δέα τὴν Χιονομένον Ὀδησόν (καὶ διατὶ δὲν τῆς στέλλει τὸ Τετράδιόν τῆς, ἀφ' οὗ τὸ ἔχῃ ἔσομον;) ἢ Ποιμενικὴ Φλογέρα τὴν Μαργαρίταν ὁ Πειρασιμένον Ἄσκον τὸν Ἐπιλόκαμον Ἀπολλοῦρα, ἢ Σαυθὴν Ἑλληνοπούλιν τὴν Γλυκυλάου Ἀηδόνα, ἢ Ἑλληνικὴ Σημαιοῖα τὸ Ταπεινὸν Ἰον, ὁ Δαιμόσιος Περικλῆς τὸ Ἄνδρεῖον Σουλιώτην ἢ Ὁραία Δορκὰς τὴν Λευκὴν Ἀρχαία ἢ Μικρὰ Μάγισσα τὸν Φῶθον Ἀπόλλωνα ἢ Μένουσα τὸν Φῶθον Αἰακίδην, ὁ

αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα πόλεως τῆς Ἀσίας, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου, καὶ αἱ ἀνώταται 2 ζῶου.

127-151. Ἐπικυρόθωσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζονται τὰ ὀνόματα 5 πόλεων.

1, Σοικίω. 2, Δάρηβα. 2, Λαυράτα. 4, Διτσιπρ. 5, Ρύσοπα.

152. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσιν τὸνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως:

1, Μοῦσα. 2, Θηρίον. 3, Θεότης. 4, Πόλις Ἑλληνική.

153. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίας πόλεως:

1, Καρκός. 2, Πόλις τῆς Ἀσίας. 3, Γεωμετρικὸν ὄργανον. 4, Μέρω τῆς οἰκίας. 5, Ὀπλον τῶν ἀρχαίων. 6, Ζῶον.

154. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τάρχη γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μυθικοῦ τέρατος, τὰ δὲ δευτέρω ἀρχαίας ἐπισήμου πόλεως:

1, Γεωγράφος. 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 3, Ρωμαῖοι. 4, Ἀυτοκράτωρ. 4, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 5, Ποταμὸς τῆς Τροίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου.

122. Συλλαβογράφος. Εἰς δύο φθόγγους μουσικῆς ἐν γράμμα ἐν ἑλληνικῆς ἓνα ἀρχαῖον στρατηγὸν ἀμέσως θ' ἀναστήσῃς.

123. Αεξέγραφος. Εἰς ὄχληράν ἀσθενεῖαν ἐν γράμμα ἐν προσθέσει τῶν τετραπύδων ζῶων ἐν εὐθείᾳ θ' ἀποτελέσῃς.

124. Μωσαϊκόν. Ἡ Μαρῖδα τοῦ Φαλήρου καὶ ἡ Γενναία Ἑλληνίς, τὸ Μπουράτο, ἢ Ἀσπροῦλα καὶ μ' αὐτοὺς ἢ Ἰωνίς ἓνα γράμμα θά σου δώσω: λάβε το προσεκτικὰ καὶ εὐθὺς θά σχηματίσῃς ἐν ἀπ' τὰ ὀνομακῶν.

125. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ κάθε δέμα δίδει τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος: νὰ ὅσες τὸ εἶπα πάλι τὸ τρίτον πᾶς τις δύναται, ἔς τὰ κράτη νὰ τὸ ἴδῃ τὸ τέταρτον μου ὁ καθείς τὸ ἔχει ἔς τὸ κεφάλι.

126. Πυραμῖς. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε νὰ ναγινώσκεται τὸνομα πόλεως, αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν μέσῳ

αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα πόλεως τῆς Ἀσίας, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου, καὶ αἱ ἀνώταται 2 ζῶου.

127-151. Ἐπικυρόθωσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζονται τὰ ὀνόματα 5 πόλεων.

1, Σοικίω. 2, Δάρηβα. 2, Λαυράτα. 4, Διτσιπρ. 5, Ρύσοπα.

152. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσιν τὸνομα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως:

1, Μοῦσα. 2, Θηρίον. 3, Θεότης. 4, Πόλις Ἑλληνική.

153. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίας πόλεως:

1, Καρκός. 2, Πόλις τῆς Ἀσίας. 3, Γεωμετρικὸν ὄργανον. 4, Μέρω τῆς οἰκίας. 5, Ὀπλον τῶν ἀρχαίων. 6, Ζῶον.

154. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τάρχη γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μυθικοῦ τέρατος, τὰ δὲ δευτέρω ἀρχαίας ἐπισήμου πόλεως:

1, Γεωγράφος. 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 3, Ρωμαῖοι. 4, Ἀυτοκράτωρ. 4, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 5, Ποταμὸς τῆς Τροίας.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΕΩΣ

ΑΥΤΑΣ τὰς ἡμέρας ὑπέφερα ἀπὸ μίαν φρικτὴν νευραλίαν. Δὲν ἤξεύρετε τί βάσανον ποῦ εἶνε καὶ σας εὐχομαι, παιδιὰ μου, νὰ μὴ το μάθετε ποτέ. Ἀλλὰ γιὰ φαντασθῆτε! Νὰ κάθεσθε ἤσυχα εἰς τὸ γραφεῖόν σας· ἔξαφνα νάνοιγη ἢ μία θύρα καὶ νὰ ἐμβαινῇ ὁ κύρ Ἀνανίας· συγχρόνως νάνοιγη ἢ ἄλλη καὶ νὰ παρουσιάζεται ἢ κυρία Ἀγάπη· νάφινουν καὶ τὰς δύο θύρας ἀνοικτάς, — με τὴν ὠραίαν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐξέλθουν εὐθὺς! — νὰ σχηματίζεται ρεῦμα, νὰ σας προσβάλλῃ ἀμέσως, νὰ κρουλογῆτε καὶ (ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουσι τὰ παράξενα), ἀντὶ νὰ συναχῶνεσθε, ἢ νὰ παθαίνετε βήχην, ἢ νὰ πλευριτῶνετε, ἢ νὰ πεθαίνετε τελοςπάντων, — νὰ ξημερόνεσθε με μίαν γενικὴν ἀτονίαν καὶ με μίαν ἐνόχλησιν εἰς τὸ ἓνα μάγουλον, κοντὰ εἰς τὸ μάτι, καὶ ἢ ἐνόχλησις αὐτὴ νὰ γίνεσθε βαθμῶν πόνος, νὰ ἐπεκτείνεται εἰς ὄλον τὸ ἡμισυ τοῦ κρανίου καὶ νὰ σας κρατῇ, νὰ σας σφιγγῇ σάν ἓνα χερί ἐπίμονον καὶ σκληρόν... Καὶ ἢ κατάστασις αὐτὴ

νά διαρκή ώρα δλοκλήρους, τί λέγω; ημερονύκτια δλοκλήρα, χωρίς διάλειμμα, χωρίς ανασασμόν . . . Πού ύπνος! πού φαγητόν! πού διασκέδασις! και τὸ χειρότερον, πού ἐργασίαι! . . . Ἡ ζωὴ σας κατανατᾶ βασανιστήριον και νά μὴν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά κάμετε οὔτε ἓνα ἱατρικὸν συμβούλιον! Ὁ ἄλλος θά σας εἰπῆ ἀμέσως ὅτι κάμνετε φασαρίαν διὰ φύλλου πῆδημα και ὅτι μία νευραλγία οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον . . . Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, τὸ ἱατρικὸν συμβούλιον ἤμπορεῖ νάποφασίσῃ (ποιὸς ξέρει) καμμίαν ἐγχείρησιν. Καὶ τότε τί γίνεται, σὰς παρακαλῶ; Ὅταν τοῦ πονῆ κανενὸς ἓνα δόντι, ἤμπορεῖ νάποφασίσῃ νά χάσῃ ἓνα δόντι· ἀλλὰ ὅταν τοῦ πονῆ τὸ μισὸ κεφάλι; . . . ἔ; πῶς;

Ὡ ἀθάνατε Μαρκήσιε τῆς Γαλόσσας! σὺ πού ἔσωσες ἀπὸ τὴν καταστροφὴν και αὐτὸν τὸν Γιαννάκη Σωππάρ! Σὺ ἔπρεπε νά εἶσαι τώρα ἐδῶ! Εἶμαι βεβαία ὅτι και τὸν Ἀνανίαν και τὴν Ἀγάπην θά ἐμάνθανες—ὦ, εἶχες πολλοὺς τρόπους σὺ, — νά κλείουν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, και εἰς ἐμὲ θά ἐδίδες ὀλίγον ἀπὸ τὸ περιφρονῶν ἐκεῖνο Ἐλιξίριον τοῦ Μαθουσαλά, τὸ ὅποιον εἶχε τὴν δύναμιν νά ἱατρύη και αὐτοὺς τοὺς ὑγιεῖς! . . .

Ἄλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶνε ἀπὼν, ἢ δὲ νευραλγία παροῦσα. Τί νά κάμω; Ἄς ἐρωτήσω τὴν Μάρθαν· εἶνε γραῖα και πολὺπειρος και κάτι θά ἤξεύρῃ νά μου εἰπῆ.

Κτυπῶ τὸ κουδοῦνι, τὴν φωνάζω . . . οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Στέλλω νά τὴν ζητήσουν . . . δὲν τὴν εὐρίσκουν πουθενά. Χάνω τὴν ὑπομονὴν — και ἄμα ἔχη κανεὶς νευραλγίαν, ξεῦρετε, δὲν εἶνε πολὺ ὑπομονητικὸς, — και τρέχω εἰς ἀναζήτησίν τῆς. Μετὰ πολὺ, τὴν εὐρίσκω κλεισμένην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀνανία και ἐν καταστάσει ἐκστάσεως κυριολεκτικῶς, ἐνώπιον σωροῦ, εἰς σχῆμα πυραμίδος, ὄλω ἀπὸ ἐπιστολάς, ὁ ὅποιος ἠγεῖρετο πανύψηλος ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ψυχογυιοῦ μου. Ἡ ἀγαθὴ οἰκονόμος τὰ εἶχε χάσῃ συγχρόνως, δὲ φαίνεται ὅτι εἶχε χάσῃ και τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, διότι εἰς κάθε μου ἐρώτησιν, ἀπῆντα μόνον, ἀνατείνουσα τὰς χεῖρας:

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . .

Δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξιν διὰ γέλια και εἶπα αὐστηρῶς:

— Τί εἶνε αὐτά; θά μιλήσῃς ἐπὶ τέλους; Εἶνε τὰ γράμματα τῆς Τετάρτης Κυριακῆς;

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ! . . . ἔκαμε πάλιν ἡ Μάρθα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Ἀνανίας και κλείσας —ὦ, ἀνωφελῶς τώρα πλέον! — τὴν θύραν, ἀπῆντησεν

εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, παρωδῶν τοὺς περιφρόνους λόγους τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος:

— Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Πυρκαμίδος ταύτης, τεσσαράκοντα δεκάδες ἀπαντήσεων, σὰς θεωροῦσι και σας περιμένουν!

Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὔτε μὲ αὐτὰ ἐγέλασα! Ἀπεναντίας ἢ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις τῆς Τετάρτης Κυριακῆς μ' ἔκαμε ἀκόμη πλέον δυσθυμον:

— Ὁ καιρὸς πλησιάζει, εἶπα, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θά γίνῃ αὐτὴ ἡ Κυριακῆ. Ἀναθεματισμένη νευραλγία! . .

— Ἐγὼ, κυρία Διάπλασις, εἶπεν ὁ Ἀνανίας, κατατάσσω τώρα τὰς ἐπιστολάς εἰς σωροῦς, κατὰ τὸ συνήθες. Σὲ ὀλίγην ὥραν τελειώνει και αὐτὴ ἡ ἐργασία και ἂν ἠθέλατε . . .

— Οὐ! ἄφησέ με και σὺ μὲ τοὺς σωροῦς σου και μὲ τὰς πυραμίδας σου! (ὁ Ἀνανίας ὑπεχώρησεν ἐντρομος, ἀφήσας ὀριστικῶς τὸ ὕφος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.) — Γιὰ πέ μου, Μάρθα, ἂν συνῆλθες ἀπὸ τὴν ἐκστασιν: ξεῦρετε κανένα ἱατρικὸν γιὰ τὴν νευραλγία;

Ἡ Μάρθα ἤρχισε νά συνέρχεται. Εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινε και ἡ εἰς τὸ δωμάτιον εἰσόδος τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐλπίδος, τῆς Καλῆς, και τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία. Καὶ ἀπαῖ τὸ δωμάτιον ἐγέμισεν ἀπὸ παιδιὰ και ἀπὸ θόρυβον, ἦτο καπως δυσκόλον νά ἐξακολουθήσῃ κανεὶς νά μένη ἐκστατικὸς, ὡς ἂν ἦτο μόνος και ἡσυχος.

— Ναί, κυρία μου, ξεῦρω . . . εἶπεν ἡ Μάρθα· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε . . . σταθῆτε νά ἐνθυμηθῶ . . . αὐτὸς ὁ σωρὸς μὲ παραζάλισε . . . Μὰ τί σωρὸς ἀλήθεια! πῶ! πῶ! πῶ! ἀτελείωτος . . . Παιδιὸν δὲν ἔμεινε πού νά μὴ στείλῃ αὐτὴ τὴν φορὰ . . . Ἄ, γιὰ τὴν νευραλγία εἶπατε; Μὰ ξεῦρω κ' ἐγὼ . . .

— Κυρία Διάπλασις, τὸ καλλίτερον εἶνε νά πάρετε λιγάκι κινίνο! διέκοψε μὲ ζωηρότητα ἡ Ἀγάπη.

— Ὅχι! ὄχι! νά πάρετε καλλίτερα ἓναν καφέ πολὺ δυνατό! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Ἐγὼ λέγω, νά πέσετε καλλίτερα εἰς τὸ κρεβάτι σας και νά ζεσταθῆτε! ἐφώνησεν ἡ Ἀρετὴ.

— Ὅχι! κρῦο νερὸ ὠφελεῖ! ἀντέτεινεν ἡ Καλὴ . . .

— Νά καπνισθῆτε μὲ Ὑψωμένο Βασιλικό!

— Νά λειφθῆτε μὲ ζεστὸ λάδι!

— Καὶ ὕστερα νά βάλετε ἀπάνω μπαμπάκι!

— Κ' ἓνα σιναπισμό!

Ἐπὶ τέλους ἐχαμογέλασα . . . Τὰ κοριτσάκια πού ἐνόμισαν χρέος των νά μου εἰποῦν ἀπὸ ἓν ἱατρικόν, τὰ

«Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ!» (Σελ. 82, στήλ. α').

μικρότερα μάλιστα πού ἐπαιζαν ρόλον καθαυτὸ παπαγάλου, — μ' ἐφαιδρυναν ὀλίγον . . . Ἐπὶ τέλους ἐνεθυμήθη τὸ ἱατρικόν τῆς και ἡ Μάρθα:

— Ξεῦρετε τί νά κάμετε, κυρία; ἤρχισε.

— Ἀγινάρες μὲ κουκκία! διέκοψε θριαμβευτικῶς ἡ Φιφὴ, ἡ μικρότερα ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία. Ὅσοι δ' ἐρωτᾶτε τί σχέσιν ἔχουν αἱ ἀγινάρες μὲ τὴν νευραλγίαν, μάθετε ὅτι τὸ κοριτσάκι ἐνόμισεν ὅτι κάμνομεν συμβούλιον περὶ φαγητοῦ και ἀφ' οὗ ἐσκέφθη καλά, ἐπέταξε κ' ἐκείνο τὴν γνώμην του — εἶδατε δὲ εἰς πόσῳ κατάλληλον στιγμὴν!

Ἡ εὐθυμία ἦτο πλέον γενικὴ. Τούλάχιστον τὰ τρία τέταρτα τῆς συνήθους εὐδιαθεσίας μου ἐπανῆλθον. Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν νευραλγίαν. Ἐν τούτοις ἡ Μάρθα ἐξηκολούθησε: — Νά, τί νά κάμετε, κυρία. Νά

κόψετε λεμόνια, νά βάλετε ἐπάνω καφέ και νά τα δέσετε σφικτὰ γύρω-γύρω ἐστὸ κεφάλι σας. Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι εἶνε ἓνα κ' ἓνα!

— Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο, εἶπε τότε ὁ Ἀνανίας, προχωρῶν μὲ κάποιαν συστολήν. Ἄν ἡ κυρία Διάπλασις ἤρώτα κ' ἐμὲ, εἶχα νά τῆς εἰπῶ ἓνα ἱατρικόν πολὺ βεβαιότερον . . .

— Λέγε, Ἀνανία.

— Ἴδου, κυρία μου. Νά περιορισθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ρεύματα . . . Σταθῆτε, δὲν ἐτελειώσα . . . Κατόπι νά πάρετε αὐτὰ τὰ γράμματα, νά τα διαβάσετε ὅλα, και . . .

— Καὶ; . . .

— Καὶ θά γίνετε καλὰ ἀμέσως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶνε τόσο εὐμορφα, τόσο διασκεδαστικά, τόσο ἐξυπνα, τόσο ἀστεία! σὰς βεβαιῶ ὅτι θά γελάσετε και θά εὐχαριστηθῆτε τόσο πολὺ, ὥστε θά σας περάσῃ και ἡ νευραλγία και ὅλα. Καὶ μάλιστα θά κάμετε τόσον διάθεσιν, ὥστε θά γράψετε ἀμέσως τὴν Κρίσιν τῆς Τετάρτης Κυριακῆς.

Σὰς εἶπα ὅτι εἶχε μεταβληθῆ ἡ διάθεσίς μου ἀπὸ τὴν προηγουμένην σκηνήν. Ἐπειτα ὁ ψυχογυιὸς μου ὠμιλοῦσε μὲ τόσον πεποίθησιν, ἐφαίνετο τόσον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιστολῶν σας, ὥστε μ' ἐπέισε νά παραδεχθῶ τὸ ἱατρικόν του, ὡς τὸ ἀπλούστερον και ἀσφαλέστερον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς, — χωρὶς νά σὰς τὰ πολυλογῶ περισσότερον, — μὲ βλέπετε σήμερον ὄχι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχουσαν ὡς μόνον ζωντανὴν συντροφίαν τὴν Πίσσαν. Ἄντι δὲ νά φορῶ στέμμα ἀπὸ συναπισμούς ἢ λεμόνια, περιστοιχίζομαι — ποία διαφορά! — ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἡ νευραλγία μου ἀνήκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Ἐνα κ' ἓνα κάμνει δύο!

Σὰς εἶχα δώσῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «Ποία ἡλικία σὰς ἀρέσει περισσότερο και διατί;»

Αἱ γνώμαι εἶνε πολὺ διηρημέναι και ἀποτελοῦν ἀληθῆ κυκεῶνα. Εἶνε δὲ ζήτημα ἂν δὲν θὰ ἠῤῥξανον οἱ πόνοι μου, κατὰ τὴν καὶ πάλιν τὰς ἐπιστολάς εἰς σωροῦς ὁμοειδεῖς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ διευκολύνει πολὺ εἰς τὴν κρίσιν. Ὅλον λοιπὸν τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν σας διηρέθη εἰς ἔξ σωροῦς ἢ δέσμας, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὁποίων ὁ Ἀνανίας εἶχεν ἐπιγράψῃ τὰ ἐξῆς:

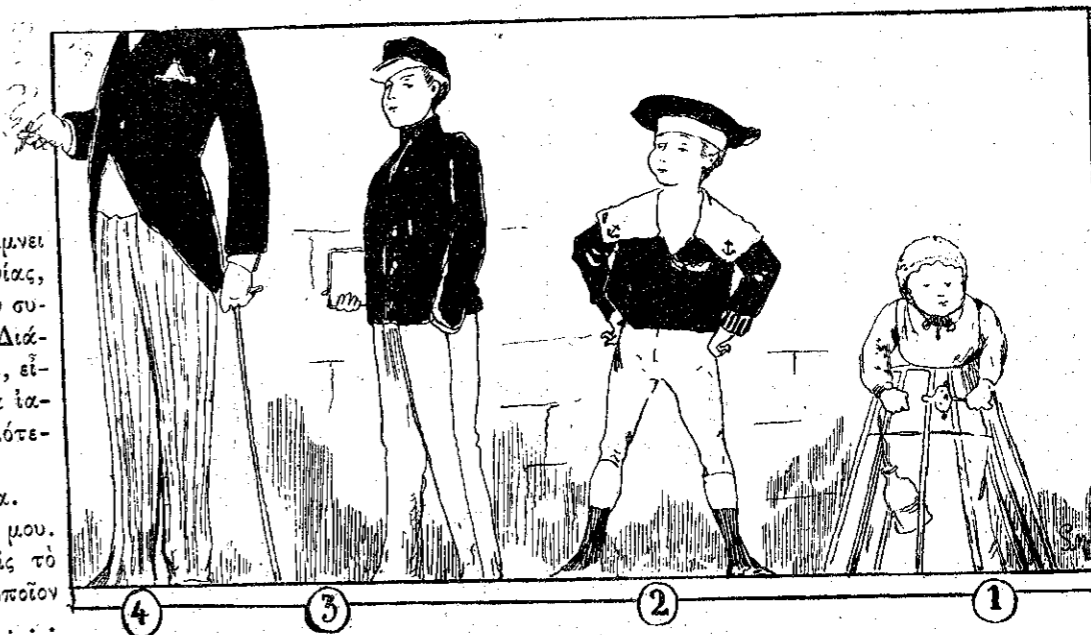
Α' σωρὸς: Βρεφικὴ Ἠλικία.

Β' σωρὸς: Παιδικὴ Ἠλικία.

Γ' σωρὸς: Ἐφηβικὴ και Νεανικὴ Ἠλικία.

Δ' σωρὸς: Γεροντικὴ Ἠλικία.

Ε' σωρὸς: Ἡ παρούσα Ἠλικία.

«Ἐμπορεῖτε νά ἐκλέξετε.» (Σελ. 86, στήλ. α').

ΣΤ' σωρὸς: Ἀόριστος Ἠλικία.

Ὁ πρῶτος σωρὸς (Βρεφικὴ Ἠλικία) ἀποτελεῖται ἀπὸ εἴκοσι περίπου ἐπιστολάς· θά περιορισθῶ ὁμοῦς, κατὰ τὸ συνήθες, εἰς τὸ νάναφέρω μόνον τὰς καλλιτέρας: Ὁ Δὸν Κιχώτης, μετὰ τὴν ἐξέτασιν ὄλων τῶν ἡλικιῶν, προτιμᾶ τὴν βρεφικὴν διότι «μόνη αὐτὴ ἔχει πλείστας ἡδονὰς και οὐδεμίαν λύπην» τὸ μόνον δὲ παράπονον του εἶνε «ὅτι φεύγει σὰν ἀστραπὴ και αὐτὴ και ἀφίνει μόνον ἀναμνήσεις τινὰς, ὅπως ὁ δῶν ἥλιος ἀφίνει χρυσοῦς τινὰς ἀκτῖνας.» Τί νά εἰπῶ τώρα; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν βρεφικὴν μου ἡλικίαν. Ἐξεῦρω ὁμοῦς, ὅπως ὄλοι, ὅτι τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς των, τὰ βρέφη κλαίου. Ἠλικία δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν, οὕτως ἢ ἄλλως, χύνει κανεὶς τόσα δάκρυα, δὲν ἤμπορεῖ βέβαια νά εἶνε ἡ εὐτυχιστέρα.

Ὁ Κορυδαλὸς πάλιν τὴν προτιμᾶ, διότι «κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος εἶνε καθαρὸς ἀμαρτημάτων.» Ναί· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχουν και πολλοὶ ἄλλοι ἡλικιαί, διὰ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νά εἰπῇ τὸ ἴδιον. Διὰ τὴν ἀμαρτίαν δὲν ὑπάρχει ὠρισμένη ἡλικία. Εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά προσπαθῇ νά μὴ ἀμαρτάνῃ Ἡ ἀγνότης δ' ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μόνον ὡς ἐκ

της ηλικίας του δεν ἔμπορει νὰ πράξη τι κακόν, σὰς βεβαίω ὅτι δεν ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ βαρύτητα.

Ἡ Κορυφή τῆς Καλλιθέας μακαρίζει τὸ νήπιον διότι «δεν αισθάνεται τίποτε, καὶ πτασμα ἐάν κάμη, τοῦ το συγχωροῦν.» Ἀγαπητὴ Κορυφή τῆς Καλλιθέας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἶδες, ὑπέφερα ἀπὸ νευραλγίαν· ἀλλὰ καὶ τότε ἂν ἀνεγίνωσκα τὴν ἐπιστολήν σου, πάλιν δεν θὰ παρεδεχόμην ὅτι ἡ ἀναίσθησία εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα διατὶ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς, μόνον ὅταν τῷ συγχωροῦν τὰ πταίσματά του; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δικαιοσύνη, δηλαδὴ ἡ ἀναλόγως τῶν ἔργων του ἀμοιβὴ ἢ τιμωρία, εἶνε διὰ τὸν καλὸν καὶ εὐσυνείδητον πολὺ ἀνωτέρα εὐτυχία.

Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ προσθέτει εἰς αὐτὰ ἓνα λόγον πολὺ τρυφερόν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, λέγει, ἔμπορει κανεὶς νὰ εὐρίσκειται διαρκῶς πλησίον τῶν γονέων του. . . Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι τοὺς γονεὶς τῆς καὶ ὄχι τὴν κούνιαν τῆς ἐπεθύμησεν ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ μόνον δὲ διὰ νὰ τοὺς ἔχη διαρκῶς πλησίον τῆς, θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ γίνῃ πάλιν βρέφος, τὸ ὅποιον «δεν ἔχει νὰ σκεφθῇ τίποτε» πρᾶγμα βέβαια ἀνάξιον λογικοῦ πλάσματος! Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τόσον πολὺ τοὺς γονεὶς του. . .

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου φάλλει τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων τῶν ἡλικιών. Τὰ λέγει πολὺ νόστιμα καὶ εἰς πολλὰ μέρη μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα· εἰς τὸ τέλος ὅμως σοβαρεύεται πολὺ καὶ μας διαβεβαίω, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρὸς του εὐρίσκετο «εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀθωότητα τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρήσῃ, ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν.» Εἶσαι πολὺ βέβαιος, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου;

Ἀφίνω τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, καὶ ἀνοίγω τὸν δεῦτερον σωρόν. Ἴδου ἡ Παιδικὴ Ἡλικία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυῦμητος! Πόσοι τὴν προτιμοῦν αὐτὴν! Ὁ Μούρτζουφλος ἐν πρώτοις μᾶς βεβαίω ὅτι τὸ παιδίον οὔτε βάσανα ἔχει οὔτε λύπας (δὲν το πιστεύω!) ὅτι ζῆ διαρκῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ (αὐτὴ ἡ φράσις εἶνε κάπως χαρακτηριστικὴ) καὶ ὅτι ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα· (ἄρα γε καὶ τὸν μαυροπίνακα, φίλτατε Μούρτζουφλε;) — Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι ἀγαπᾷ τὸ Σχολεῖον· δεν πιστεύει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ ἄριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Σοφὲ Πιττακέ, φθάνει νὰ εἶνε εὐλακρὴς.) — Ἡ Ἀπτερος Νίκη φρονεῖ ὅτι «κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βασιλεύει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀγνότης καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν καρδίαν. — Ἡ Μήδεια εἰς τὸ ρόδινα τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ, προσθέτει καὶ τὸ ἀνηρά. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ

Ἄετος τῶν Ὁρέων, (προσθέτων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν τὰ καλὰ τῶν καὶ τὰ κακὰ τῶν) ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη, ἡ Ἄγνωτος Τρελή, (ἔγεινε τέλος πάντων γνωστὴ καὶ φρόνη;) ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας (μὲ τὴν ἐξῆς ὥραιαν φράσιν: «Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς γέλια τρελλά») ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα, ἡ Αἰκατερίνη Κοτζάλη, ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἡ Χρυσὴ Μέλισσα, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἡ Δέα, ὁ Αἰθριος Οὐρανός, ἡ Χρυσόκερως Ἐλαφος, ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, ἡ Γενναία Ἑλληνίς, ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, κτλ. κτλ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφρηστὸς δεν ὁμιλεῖ διόλου περὶ εὐτυχῶς παιδικῆς ἀκμῆς· ἀπεναντίας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν φαίνεται ὅτι τὴν θεωρεῖ πλέον κοπιώδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν· ἴσα-ἴσα δὲ δι' αὐτὸ τοῦ ἀρέσει, διότι «τότε μανθάνει γράμματα, τότε μορφοῦται, τότε πλάττει χαρακτῆρα, ἵνα ὅταν μεγαλώσῃ, φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεὶς του. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ὄνειρον του.» Βεβαίως δεν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς ὀνειροκρίτης, διὰ νὰ προεικάζῃ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ἔχει τοιοῦτον ὄνειρον!

Τὸ ἔχει καὶ ὁ Καλλικάντζαρος καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. «Ἀλλ' ὅταν ἡ ἡλικία αὕτη παρέλθῃ—προσθέτει, — τὰ πάντα μαραίνονται, αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα διαψεύδονται, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει πλέον νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν βίον, ὡς ναυγὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.» Διατὶ τόση ἀπαισιοδοξία, Καλλικάντζαρε; Μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα! Ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας σου, δεν πρέπει νὰ φοβῆται τὸ μέλλον. Ἐρώτησε τοὺς μεγαλύτερους νὰ σου εἰποῦν: ὅταν αἱ ἐλπίδες εἶνε βᾶσιμοι, ὅταν δηλαδὴ ἐργάζεται κανεὶς διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του, κίνδυνος μαρasmus καὶ διαψεύσεως δεν ὑπάρχει!

Πολὺ πλέον αισιόδοξος μού φαίνεται ὁ φίλος μου Μ. Κουρούκλης. Ναι μὲν ἀμφιβάλλει καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ μέλλοντός του, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ μετριοφροσύνην. «. . . Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν — γράφει — ὁ ἄνθρωπος, εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκειται, ἔστω καὶ κακὴν, εἶνε πάντοτε χαρούμενος, ἐξαιρουμένων ὀλίγων στιγμῶν· ἐν ᾧ εἰς ἄλλας ἡλικίας βλέπω τοὺς ἀνθρώπους συχνὰ σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός. Πόσον ὥραία ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι τώρα, πόσον ὥραία πρᾶγματα συλλογίζομαι· τίς εἶδεν ἂν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου! . . . διότι ὀνειρεύομαι νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα (πολλὴ ὑψηλοφροσύνη ὅμως αὕτη!) ὀνειρεύομαι νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τοὺς γο-

«Τὸ βράδυ μού ἐφοροῦσαν ἓνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικόν.» (Σελ. 86.)

νεῖς μου· καὶ ὅταν γίνω μέγας, νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅτι καὶ σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ γίνω καλός. . .» Ὡ, πόσον μὲ συγκινοῦν οἱ λόγοι σου, μικρὲ μου φίλε! Εἶθε νὰ με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σε ἴδω μίαν ἡμέραν ὅπως ὀνειρεύεσαι καὶ ὀνειρεύομαι! . . .

Ὁ Πεινασμένος Λύκος, προτιμᾷ καὶ αὐτὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κάμνων τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Ἄν ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ παῖς, εὐτυχῆς οὔσα, γίνῃ κατόπι δυστυχῆς, ὁ παῖς δεν ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν.» Ὅχι πάντοτε, Πεινασμένε Λύκε! Εἶδα παιδιὰ, τὰ ὅποια ἠσθάνθησαν τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς γονεὶς τῶν.

Κατὰ τὸν Ληστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ παιδίου εἶνε νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ (γάλα βέβαια!) καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἀμέσως ὅμως συνέρχεται καὶ προσθέτει: «Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐλησμόνησα κάτι τι: (πολὺ σπουδαῖον, φίλε μου!) τὰ μαθήματα· ἀλλ' ἄς εἶνε! τὰ μαθήματα δεν εἶνε δὲ καὶ μεγάλο πρᾶγμα!» Ἐτσι ἔ, κύριε Ληστή; Καὶ διατὶ, παρακαλῶ, δεν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα τὰ μαθήματα; Ἡ μήπως εἶσαι τόσον εὐφυῆς καὶ ἐπιμελής, ὥστε ἡ μελέτη σοῦ φαίνεται παιγνίδι; . . . Ἄ, αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτό, χωρὶς ἄλλο, κατεργαράκο! . . .

Λεπτοτάτη, ἀβροτάτη μία παρατήρησις τῆς Ὁραίας Ἀνθοδέσμης: «Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην — λέγει, — εἶνε συγκεντρωμένα περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐφηδικὴν ἀρχίζουν κάπως νὰ διασκορπίζονται.» Πραγματικῶς, τί ὥραία πού εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα τὰ τέκνα εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφεια βασιλεύει εἰς τὸ σπιτί, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τὰποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἀπομένουν ἔρημοι πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχοῦντα, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

«Ἡ παιδικὴ ἡλικία — γράφει ποιητικῶς ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, — ὁμοιάζει πολὺ μὲ κάλυκα ρόδου, ὁ ὅποιος μέλλει νὰνοίξῃ· ὁμοιάζει πρὸς τούτοις καὶ μὲ τὸ ἔαρ, διότι τὰ πάντα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔαρ, εἶνε φαιδρὰ, ζωηρὰ, εὐχάριστα.» Εἰς τὸ ζήτημα τῶν καλύκων, ἔχω μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Οἱ φυτικὸι κάλυκες, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὥραία καὶ εὐοσμά ἀνθη, ἔχουν ἀνάγκην προπάντων τῆς περιποιήσεως τοῦ κηπουροῦ. Ἄλλ' αὐτὸ δεν ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους κάλυκας. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ κάποια θέλησις ἐκ μέρους τοῦ κάλυκος διὰ νὰ γίνῃ ὥραϊον ἄνθος — ἐκ

μέρους τοῦ παιδίου, διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος!

Εὐλακρὴν, ἀφέλειαν καὶ χάριν πολλὴν ἔχει ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικροῦλας Αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας. Ἀκούσατε: «. . . Πῶς νὰ σου ἀπαντήσω, ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ ἡ τόσον μικρά, ὅπου δεν ἔχω ὑπάγη ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σπιτί ἐξακολουθῶ μερικὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἐφοβήθηκα μήπως μὲ μαλώσῃς πού δεν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τί λέγεις! μού εἶπεν ἡ μαμμά μου, ὅταν με εἶδε πού ἐκλαίω νομίζεις ὅτι δεν θὰ το ἐννοήσῃ ἡ κυρία Διάπλασις, ὅτι εἶσαι φιλάσθενος; ὡ ἀμέσως θὰ το ἐννοήσῃ. Μία φίλη τῆς Διαπλάσεως οὐδέποτε εἶνε ὀκνηρά!» Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνθαρρυντικὸς λόγους τῆς μαμμᾶς μου, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Λοιπὸν καλλιτέρα ὄλων τῶν ἡλικιών, εἶνε ἡ παιδικὴ (διατὶ νομίζετε;) διότι, φαντάσου, ἀγαπητὴ μου, τί εὐτυχῆς ἔπου εἶμεθα ὅταν ἔρχεται τὸ ἀγαπητόν μας φύλλον σου καὶ μαλώνουμε μὲ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν τὸν ἀδελφόν μου, διότι αὐτὸς θέλει νὰ το πάρῃ πρῶτος ὡς μεγαλειότερος. . . Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω, — συμπεραίνω, — ὅτι ἂν τόσαι ἡλικίαι ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἡ παιδικὴ ὅμως εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο.»

Εἶδατε τί εὐμορφα πού τὰ λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία; Τὸ πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐπὶ τῶν ἐτῶν καὶ ὅτι δεν ἐπῆγε ποτέ τῆς εἰς τὸ σχολεῖον; Ἄλλὰ μὴ παραξενεύεσθε· θὰ σὰς το ἐξηγήσῃ μόνη τῆς: «Ἀναγινώσκουσα τὴν Διάπλασιν — λέγει — γίνομαι κ' ἐγὼ μεγάλη. Λοιπὸν καλὰ μού λέγει ἡ μαμμά, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει τὴν ιδιότητα τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς καθιστᾷ μεγάλους!»

Τὸ Δό-λά-σὸλ-μί ἔκαμε πρῶτον τὸ ἐξῆς ὄλως ἰδικόν του διάγραμμα.

1)	Νηπιακὴ ἡλικία, ἐτῶν	1—5
2)	Παιδικὴ » »	6—15
3)	Νεανικὴ » »	16—22
4)	Ἀνδρική » »	23—55
5)	Γεροντικὴ » »	56— . . .

Ἐρριψε κατόπιν ἐν βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ πίνακος καὶ ἀμέσως παρεδέχθη ὡς καλλιτέραν ἡλικίαν τὴν παιδικὴν. Τὸ κυριώτερον τοῦ ἐπιχειρήματός εἶνε ὅτι τὰς τέρψεις αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰς ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἀναφέρει δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου, πατρὸς τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνὴρ ἦδη ὡν ἠρέσκετο

«Πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφόρῳ ἐνδεδυμένη μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμης μου.» (Σελ. 87, στήλ. α').

της ηλικίας του δεν ήμπορεί να πράξει τι κακόν, σὰς βεβαιῶ ὅτι δεν ἔχει μεγάλην ἀξίαν καὶ βαρύτητα.

Ἡ Κορυφή τῆς Καλλιθέας μακαρίζει τὸ νήπιον διότι «δεν αἰσθάνεται τίποτε, καὶ πταῖσμα ἐάν κάμη, τοῦ το συγχωροῦν.» Ἀγαπητὴ Κορυφή τῆς Καλλιθέας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, εἶδες, ὑπέφερα ἀπὸ νευραλγίαν· ἀλλὰ καὶ τότε ἂν ἀνεγίνωσκα τὴν ἐπιστολὴν σου, πάλιν δεν θὰ παρεδεχόμεν ὅτι ἡ ἀναισθησία εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα διατί νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς, μόνον ὅταν τῷ συγχωροῦν τὰ πταίσματά του; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δικαιοσύνη, δηλαδή ἡ ἀναλόγως τῶν ἔργων του ἀμοιβὴ ἢ τιμωρία, εἶνε διὰ τὸν καλὸν καὶ εὐσυνείδητον πολὺ ἀνωτέρα εὐτυχία.

Ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ προσθέτει εἰς αὐτὰ ἓνα λόγον πολὺ τρυφερόν. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, λέγει, ήμπορεὶ κανεὶς νὰ εὐρίσκηται διαρκῶς πλησίον τῶν γονέων του. . . Ὡ, εἶμαι βεβαία ὅτι τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ὄχι τὴν κούνιαν τῆς ἐπεθύμησεν ἡ Φθινοπωρινὴ Βροχὴ μόνον δὲ διὰ νὰ τοὺς ἔχη διαρκῶς πλησίον τῆς, θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ γίνῃ πάλιν βρέφος, τὸ ὁποῖον «δεν ἔχει νὰ σκεφθῇ τίποτε» πρᾶγμα βέβαια ἀνάξιον λογικοῦ πλάσματος! Ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τόσο πολὺ τοὺς γονεῖς του. . .

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου ψάλλει τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων τῶν ἡλικιών. Τὰ λέγει πολὺ νόστιμα καὶ εἰς πολλὰ μέρη μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα· εἰς τὸ τέλος ὁμως σοβαρεῖται πολὺ καὶ μας διαβεβαίω, ὅτι ἐντὸς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρός του εὐρίσκητο «εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ἀθωότητα τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρήσῃ, ἄνω τῶν δέκα ἐτῶν.» Εἶσαι πολὺ βέβαιος, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου;

Ἀφίνω τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια, χωρὶς τίποτε ἰδιαιτέρον, καὶ ἀνοίγω τὸν δεύτερον σωρόν. Ἴδου ἡ Παιδικὴ Ἡλικία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυῦμνητος! Πόσοι τὴν προτιμοῦν αὐτὴν! Ὁ Μούρτζουφλος ἐν πρώτοις μᾶς βεβαίω ὅτι τὸ παιδίον οὔτε βάσανα ἔχει οὔτε λύπας (δὲν το πιστεύω!) ὅτι ζῆ διαρκῶς ὡς ἐν ὄνειρῳ (αὐτὴ ἡ φράσις εἶνε κάπως χαρακτηριστικὴ) καὶ ὅτι ὅλα τὰ βλέπει ρόδινα (ἄρᾳ γε καὶ τὸν μαυροπίνακα, φίλτατε Μούρτζουφλε;) — Ὁ Σοφὸς Πιπτακὸς ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διότι ἀγαπᾷ τὸ Σχολεῖον· δεν πιστεύει δὲ νὰ ὑπάρχῃ καλλίτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνῃ ἀριστα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα (εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σου, Σοφὲ Πιπτακέ, φθάνει νὰ εἶνε εἰλικρινής.) — Ἡ Ἄπτερος Νίκη φρονεῖ ὅτι ἀκατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βασιλεύει ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀγνότης καὶ εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν καρδίαν. — Ἡ Μήδεια εἰς τὸ ρόδινα τοῦ Σοφοῦ Πιπτακοῦ, προσθέτει καὶ τὸ ἀνθηρᾶ. — Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ὁ

Ἄετος τῶν Ὁρέων, (προσθέτων, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅτι ὅλαι αἱ ἡλικίαι ἔχουν τὰ καλὰ τῶν καὶ τὰ κακὰ τῶν) ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη, ἡ Ἄγνωστος Τρελλή, (ἔγεινε τέλος πάντων γνωστὴ καὶ φρόνιμη;) ἡ Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας (μὲ τὴν ἐξῆς ὠραίαν φράσιν: «Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ δάκρυα τοῦ παιδίου, μεταβάλλονται ἀμέσως εἰς γέλια τρελλά») ἡ Χρυσὴ Πεταλούδα, ἡ Αἰκατερίνη Κοτζάλη, ἡ Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, ἡ Χρυσὴ Μέλισσα, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, ἡ Δέα, ὁ Αἰθριος Οὐρανός, ἡ Χρυσόκερως Ἐλαφος, ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα, ἡ Γενναία Ἑλληνίς, ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν, κτλ. κτλ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφρηστὸς δεν ὁμιλεῖ διόλου περὶ εὐτυχούς παιδικῆς ἀκηδίας· ἀπεναντίας τὴν παιδικὴν ἡλικίαν φαίνεται ὅτι τὴν θεωρεῖ πλέον κοπιώδη καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν· ἴσα-ἴσα δὲ δι' αὐτὸ τοῦ ἀρέσει, διότι ἀτότε μανθάνει γράμματα, τότε μορφοῦται, τότε πλάττει χαρακτῆρα, ἵνα ὅταν μεγαλώσῃ, φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ ὄνειρόν του.» Βεβαίως δεν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς ὀνειροκρίτης, διὰ νὰ προεικάζῃ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχῆς τὸ μέλλον τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τοιοῦτον ὄνειρον!

Τὸ ἔχει καὶ ὁ Καλλικάντζαρος καὶ δι' αὐτὸ ἀγαπᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. «Ἄλλ' ὅταν ἡ ἡλικία αὐτῆ παρέλθῃ—προσθέτει, — τὰ πάντα μαραίνονται, αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα διαψεύδονται, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει πλέον νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν βίον, ὡς ναυγὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.» Διατί τόση ἀπαισιοδοξία, Καλλικάντζαρε; Μ' ἔκαμες κ' ἐτρόμαξα! Ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας σου, δεν πρέπει νὰ φοβῆται τὸ μέλλον. Ἐρώτησε τοῦ μεγάλητρου νὰ σου εἰποῦν: ὅταν αἱ ἐλπίδες εἶνε βάσιμοι, ὅταν δηλαδή ἐργάζεται κανεὶς διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά του, κίνδυνος μαρασμοῦ καὶ δικψεύσεως δεν ὑπάρχει!

Πολὺ πλέον αισιόδοξος μοῦ φαίνεται ὁ φίλος μου Μ. Κουρούκλης. Ναὶ μὲν ἀμφιβάλλει καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ μέλλοντός του, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ μετριοφροσύνην. «. . . Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν — γράφει — ὁ ἄνθρωπος, εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκηται, ἔστω καὶ κακὴν, εἶνε πάντοτε χαρούμενος, ἐξαιρουμένων ὀλίγων στιγμῶν ἐν ᾧ εἰς ἄλλας ἡλικίας βλέπω τοὺς ἄνθρώπους συχνὰ σκεπτικούς καὶ μελαγχολικούς. Πόσον ὠραία ἡ ἡλικία, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι τώρα, πόσον ὠραία πρᾶγματα συλλογίζομαι! τίς εἶδεν ἂν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου! . . . διότι ὀνειρεῖσθαι νὰ γίνω ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα (πολλὴ ὑψηλοφροσύνη ὁμως αὐτῇ!) ὀνειρεῖσθαι νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς τοὺς γο-

«Τὸ βράδυ μού ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικόν.» (Σελ. 86.)

νεῖς μου: καὶ ὅταν γίνω μέγας, νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σου νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅτι καὶ σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ γίνω καλός. . . » Ὡ, πόσον μὲ συγκινοῦν οἱ λόγοι σου, μικρὲ μου φίλε! Εἶθε νὰ με ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σε ἴδω μίαν ἡμέραν ὅπως ὀνειρεῖσσαι καὶ ὀνειρεῖσθαι! . . .

Ὁ Πεινασμένος Λύκος, προτιμᾷ καὶ αὐτὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κάμων τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: «Ἄν ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ παῖς, εὐτυχῆς οὔσα, γίνῃ κατόπι δυστυχῆς, ὁ παῖς δεν ἐννοεῖ τὴν δυστυχίαν.» Ὅχι πάντοτε, Πεινασμένε Λύκε! Εἶδα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἠσθάνθησαν τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν.

Κατὰ τὸν Ληοτὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ παιδίου εἶνε νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ (γάλα βέβαια!) καὶ νὰ διασκεδάζῃ. Ἀμέσως ὁμως συνέρχεται καὶ προσθέτει: «Ἄλλὰ βλέπω ὅτι ἐλησμόνησα κάτι τι: (πολὺ σπουδαῖον, φίλε μου!) τὰ μαθήματα· ἀλλ' ἄς εἶνε! τὰ μαθήματα δεν εἶνε δὲ καὶ μεγάλο πρᾶγμα!» Ἐτσι ἔ, κύριε Ληοστά; Καὶ διατί, παρακαλῶ, δεν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα τὰ μαθήματα; Ἡ μήπως εἶσαι τόσο εὐφυῆς καὶ ἐπιμελής, ὥστε ἡ μελέτη σου φαίνεται παιγνίδι; . . . Ἄ, αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ, χωρὶς ἄλλο, κατεργαράκο! . . .

Λεπτοτάτη, ἀβροτάτη μία παρατήρησις τῆς Ὁραίας Ἀνθοδέσμης: «Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην — λέγει, — εἶνε συγκεντρωμένα περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἀρχίζουν κάπως νὰ διασκορπίζωνται.» Πραγματικῶς, τί ὠραία πού εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ὅλα τὰ δέλφια εἶνε μαζί· καὶ ἀπεναντίας ποῖα λύπη καὶ κατῆφεια βασιλεύει εἰς τὸ σπιτί, ὅταν αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου κατόπι τὰποχωρίζουν καὶ τὰ διασκορπίζουν! Καὶ ἡ μόνη παρηγορία τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ἀπομένουν ἐρημοὶ πολλάκις, εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ τέκνα τῶν, καὶ μακρὰν τῶν εὐτυχούντα, τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ τοὺς ἀγαποῦν. . .

«Ἡ παιδικὴ ἡλικία — γράφει ποιητικῶς ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, — ὁμοιάζει πολὺ μὲ κάλυκα ρόδου, ὁ ὁποῖος μέλλει νάνοιξῃ· ὁμοιάζει πρὸς τούτοις καὶ μὲ τὸ ἔαρ, διότι τὰ πάντα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἔαρ, εἶνε φαῖδρά, ζωηρά, εὐχάριστα.» Εἰς τὸ ζήτημα τῶν καλύκων, ἔχω μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Οἱ φυτικὸι κάλυκες, διὰ νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὠραία καὶ εὖοσμα ἄνθη, ἔχουν ἀνάγκην προπάντων τῆς περιποιήσεως τοῦ κηπουροῦ. Ἄλλ' αὐτὸ δεν ἀρκεῖ διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους κάλυκας. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ κάποια θέλησις ἐκ μέρους τοῦ κάλυκος διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον ἄνθος — ἐκ

μέρους τοῦ παιδίου, διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος!

Εἰλικρινεῖαν, ἀφέλειαν καὶ χάριν πολλὴν ἔχει ἡ ἐπιστολή τῆς μικροῦλας Αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας. Ἀκούσατε: «. . . Πῶς νὰ σου ἀπαντήσω, ἀγαπητῆ μου, ἐγὼ ἡ τόσο μικρά, ὅπου δεν ἔχω ὑπάγη ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σπιτί ἐξακολουθῶ μερικὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου; Ἐφοβήθηκα μήπως μὲ μαλώσῃς πού δεν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ τί λέγεις! μοῦ εἶπεν ἡ μαμά μου, ὅταν με εἶδε πού ἔκλαια νομίζεις ὅτι δεν θὰ το ἐννοήσῃ ἡ κυρία Διάπλασις, ὅτι εἶσαι φιλάσθενος; ὦ ἀμέσως θὰ το ἐννοήσῃ. Μία φίλη τῆς Διαπλάσεως οὐδέποτε εἶνε ὀκνηρά!» Καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐνθαρρυντικούς λόγους τῆς μαμάς μου, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Λοιπὸν καλλιτέρα ὄλων τῶν ἡλικιών, εἶνε ἡ παιδικὴ (διατί νομίζετε;) διότι, φαντάσου, ἀγαπητῆ μου, τί εὐτυχεῖς ὅπου εἶμεθα ὅταν ἔρχεται τὸ ἀγαπητόν μας φύλλον σου καὶ μαλώνουμε μὲ τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν τὸν ἀδελφόν μου, διότι αὐτὸς θέλει νὰ το πάρῃ πρώτος ὡς μεγαλειτέρος. . . Ἐγὼ λοιπὸν νομίζω, — συμπεραίνει, — ὅτι ἂν τόσοι ἡλικίαι ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, ἡ παιδικὴ ὁμως εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα τὴν ἀγαπᾷ περισσότερον.» Εἶδατε τί εὐμορφα πού τὰ λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία; Τὸ πιστεύετε ὅτι εἶνε ἐπτά-ἑτῶν καὶ δεν ἐπῆγε ποτὲ τῆς εἰς τὸ σχολεῖον; Ἄλλὰ μὴ παραξενεύεσθε· θὰ σὰς το ἐξηγήσῃ μόνη τῆς: «Ἀναγινώσκουσα τὴν Διάπλασιν — λέγει — γίνομαι κ' ἐγὼ μεγάλη.

«Πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐνδεδυμένην μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμης μου.» (Σελ. 87, στήλ. α').

Λοιπὸν καλὰ μοῦ λέγει ἡ μαμά, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοὺς μικροὺς νὰ τοὺς καθιστᾷ μεγάλους!»

Τὸ Δό-λά-σόλ-μί ἔκαμε πρῶτον τὸ ἐξῆς ὄλως ἰδικόν του διάγραμμα.

1)	Νηπιακὴ ἡλικία, ἐτῶν	1 — 5
2)	Παιδικὴ » »	6 — 15
3)	Νεανικὴ » »	16 — 22
4)	Ἀνδρική » »	23 — 55
5)	Γεροντικὴ » »	56 — . . .

Ἐρρίψε κατόπιν ἐν βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ πίνακος καὶ ἀμέσως παρεδέχθη ὡς καλλιτέραν ἡλικίαν τὴν παιδικὴν. Τὸ κυριώτερόν του ἐπιχείρημα εἶνε ὅτι τὰς τέρψεις αὐτῆς τῆς ἡλικίας τὰς ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Ἀναφέρει δὲ τὸ παράδειγμα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου, πατρός τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ἀνὴρ ἦδη ὦν ἠρέσκετο

νά παίζω με μολυβδίνους στρατιώτας! Δι' αυτό λοιπόν και το Δό-λά-σολ-μί προτιμᾷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὴν προτιμᾷ, τὴν προτιμᾷ. . . — Ὡς πρὸς τὸ διάγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμα, τοῦ παρατηρῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραδέχονται συνήθως οἱ φυσιολόγοι. Ὅπως δὴποτε ὅμως ὅλα τὰ διαγράμματα εἶνε συνθηματικά, διότι δὲν ὑπάρχουν εὐδιάκριτα καὶ ὠρισμένα ὄρια μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν. Δι' αὐτὸ, ἀπὸ τὰ διαγράμματα, προτιμῶ μερικὰς εἰκόνας, ποῦ παριστάνουν πολὺ ζωηρότερον τὰς διαφόρους ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἤμπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε.

Καὶ ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς παιδικῆς ἡλικίας — ἂν θέλετε μάλιστα ὑπὲρ τῆς ἰδικῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διαφυλάττει τόσον ὠραίας ἀναμνήσεις. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶνε καὶ πολὺς καιρὸς, ἀφότου ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν! Ἄλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι καὶ γράϊα ὅταν θὰ γίνῃ, θὰ ἐνθυμῆται τὸν καλὸν ἐκεῖνον πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ ὁ ὁποῖος τῇ διηγείτο τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων, τὰς δόξας τῆς νεας μας ἱστορίας. Ἄ, εἶνε ὠραία ἡ ἐπιστολὴ τῆς φίλης μου μὲ τὰς διηγήσεις τῆς!

Τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀγαπᾷ καὶ ἡ Ἀφρικανικὴ Ἐρημος. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ὑμνήσῃ αὐτὴν, ἀρκεῖται νὰ τονίσῃ τὸ κατηγορητήριον τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει πολὺν καιρὸν ποῦ ἀφῆκεν ἡ μικρὰ μου φίλη. «Τί φρικτὴ ἡλικία! ἀνακράζει. Ἄμ θὰ ξεχάσω ποτὲ ἑστὴ ζωὴ μου τῆς σαλιέρας, τὰ ἀραροῦτ, τὰ ζεστά, τὰ σκουφάκια, καὶ ὅλες ἐκεῖνες τὲς ἀηδίες, ποῦ περικυκλόνουν τὰ μπεπέ; Καὶ τί προσοχὴ, Θεέ μου, τί ἐπίβλεψις, τί κακό! Μὴ, θὰ κτυπήσῃς! Μὴ, θὰ πέσῃς! Μὴ, θὰ λερωθῆς! Μὴ, θὰ τζουγκρανισθῆς! . . . Ἄ, ἐκεῖνη ἡ παραμάνα, τί μαρτύριον! Μὰ εἶχα ἄδικο νὰ κλαίω κ' ἐγὼ ὅλη τὴν ἡμέρα; Καὶ ὅσω συλλογίζομαι πῶς τὸ βράδυ μοῦ ἐφοροῦσαν ἓνα μεγάλο-μεγάλο νυκτικὸ, ποῦ χωροῦσε δέκα μπεπέδες μέσα, καὶ μ' ἔχων ἔνωρως-ἔνωρως εἰς τὸ κρεβάτι, ἐν φ' ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα ἄκουα τὰ ἄλλα μου-ἀδέλφια νὰ παίζουν, νὰ γελοῦν, νὰ διαβάζουν. . . Οὐφ! πῶς πέρασαν τώρα ὅλ' αὐτά. Δόξα σοι ὁ Θεός! Εἶμαι κ' ἐγὼ τώρα μεγάλη.» Μεγάλῃ ὀκτῶ ἐτῶν, φαντασθῆτε!

Τώρα σταθῆτε ὀλίγον νὰ αναπνεύσω. . . Πρὸκειται νὰ νοῖξω τὸν τρίτον σωρὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους. Ἐδῶ ὁ ἀκάλυξ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους γίνεται «ἀνθος» καὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι ἀγαποῦν τὰ ἄνθη περισσότερο ἀπὸ τοὺς κάλυκας. Ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ ἀμέτρητον αὐτὸ πλῆθος τῶν προτιμῶν τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀκμὴν, — τὴν ἐφηβικὴν, τὴν νεανικὴν καὶ κάποτε τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν. Εἶνε περιττὸν

πάλιν νὰ εἶπω ὅτι δὲν θάναφέρω — δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ναφέρω ὅλας τὰς ἀπαντήσεις. Ἐκλέγω:

Ὡς ἐξῆς διατυπώνει τὴν προτιμῆσίν του ὁ Ὀλυμπιονίκης: «Ἡ καλλιτέρα ἡλικία θὰ εἶνε ὅταν θὰ γίνω 20 ἐτῶν, διότι τότε θὰ ἐπανέλθω ἐκ Παρισίων, ὅπου θὰ ὑπάγω νὰ σπουδάσω ἰατρὸς. (Καλὴν ἐπιτυχίαν!) Διότι ἔως τότε θὰ εἶμαι βάρος εἰς τοὺς γονεῖς μου (ναί, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὸν καὶ γλυκὺ βάρος!) ἀλλ' ἀπὸ τότε θάρχισω νὰ κερδίζω χρήματα μόνος μου καὶ θὰ δεῖξω εἰς τοὺς γονεῖς μου ὅτι δὲν ἐδαπάνησαν ματαίως τὰ χρήματά των διὰ τὰς σπουδὰς μου. (Ὡ, βεβαίως ὄχι!)»

Ὁ Κορυθαῖολος ἔκτωρ ὑπολογίζει ὅτι θὰ το κατορθώσῃ ἀκόμη ἐνωρίτερον, ὅταν δηλαδὴ θὰ εἶνε 18 ἐτῶν. Καὶ τότε: πεφωτισμένος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅπως πράττει τὸ ἀγαθόν, καὶ ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα τοῦ Ἑλλάδα ὅσον δύναται, φανῆ ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῶν γονέων του.

Συμφωνότατος εἰς ταῦτα ὁ Ἐρρημίτης, ἐπιλέγει: «Δὲν πιστεύω ἄλλη συναίσθησις νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἄλλην ἡλικίαν, ἥτις νὰ μας καθιστᾷ τόσον εὐτυχεῖς καὶ ὑπερηφάνους, ὅσον ἡ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνω ὑψηλῶν καὶ ὠραίων καθηκόντων.»

Τῆς ἰδίας ὠραίας καὶ φωτισμένης γνώμης εἶνε ἀκόμη: ὁ Μένιππος, ὁ Τικ-Τάκ, ὁ Ναστραδίν Χόντζας (ὀνομάζων τὴν νεότητα ἡλικίαν ἀνδρείας καὶ ἀρετῆς) τὸ Κυκλάμιον τοῦ Ταυγέτου (ὁ εἰκοσαετής νεός, λέγει, εἶνε ὄλος πατριωτισμός, ὄλος ποιησις, ὄλος ἐνθουσιασμός: ὁ νοῦς του δὲν χωρεῖ πράγμα

ματα ποταπὰ καὶ μικρά) ὁ Στρατηγὸς Ἀμίλκας Βάρκας, τὸ Ἀργεῖτικο Πράσοο, ὁ Σοφὸς Σωκράτης, ἡ Χαραυγὴ, ὁ Ἀγρυπνος Φάρος, ὁ Ξιφομάχος Κονκάρδας, ὁ Κουκουρῆκος, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου (ὁ λόκληρος πραγματεία περὶ ἡλικιῶν ἢ ἐπιστολὴ του) ὁ Στέφανος Κότινος, ὁ Χαλασμός Κόσμου, (ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν φωνὴν ἠμειλῆ μετ' ἄλλων τῶν σοβαρότητων) ὁ Καστελλιῶτης, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἐσπερινὴ Γαλήνη (τί ὕμνος πρὸς τὴν Νεότητα ἢ ἀπάντησις τῆς!) ὁ Τριπτόλεμος, κτλ. κτλ. κτλ.

Ὁ Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας προτιμᾷ τὴν Ἡβικὴν ἡλικίαν, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζει χαριεστάτην, δανειζόμενος τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον ἀπὸ τὸν Ὀμηρον. — Ὁ Ἀντώνιος Παυλίνης προτιμᾷ τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τοῦ 5ου ἔτους μέχρι τοῦ 20ου, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ὁ Ἀνανίας τὸν κατέταξεν εἰς αὐτὸν τὸν σωρὸν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἐννοεῖ καὶ προτιμᾷ μᾶλλον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν «ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει φροντίδας οὔτε ἐνασχολήσεις, παρὰ μόνον τὸ Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον χαίρεται κανεὶς.» Ἀκοῦς ἐκεῖ! — Ὁ Μαρτίνος Σίγιουρος φθάνει ὡς τὰ 30, διότι τότε «ἡξέυρει κανεὶς νὰ σκέπτεται.» Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἡλικίας ταύτης. — Ἡ Γαληνιαία

«Νὰ στρίψω τὸ μουστάκι μου σὰν θὰ βγαίνω εἰς τὸν περίπατον». (Σελ. 88, στήλ. 6')

Θάλασσα, πλέον ἀφελῆς, καὶ ἴσως πλέον εἰλικρινῆς, προτιμᾷ καὶ ποθεῖ τὴν ἡλικίαν τῶν 18 ἐτῶν «διὰ νὰ κάμῃ κότσον καὶ διὰ νὰ φορέσῃ μακρὰ φορέματα.» Πῶς ἤθελα νὰ τὴν ἐβλεπα. . . Μὲ τὴν προλαλήσασαν συμφωνεῖ πληρέστατα καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον καὶ ἰδοῦ ἡ χαριτωμένη του ἐπιστολή:

«Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ἡλικία ποῦ θὰ μάρεση περισσότερο (μέλλον, βλέπετε) εἶνε ὅταν θὰ γίνω 18 ἐτῶν. Θά σας πῶ δὲ διατί. Πρῶτον διότι τότε θὰ τελειώσω τὰς σπουδὰς μου (τὸ ὁποῖον νομίζω τὸ δυσκολώτερον καὶ σπουδαιότερον) δὲν θὰ ἔχω νὰ προετοιμάζω μαθήματα: θὰ διαβάζω ὠραία βιβλία, διότι ἐλπίζω νὰ ἔχω πολλὰ ἔως τότε, ἀφ' οὗ ἔχω τώρα περίπου ἑκατὸν ὀκτῶ, τὰ ὁποῖα ἐδίδαξα οχεδὸν ὅλα. (Ἐῦγε, κόρη μου! Ἐσὺ θὰ γίνῃς σοφὴ!) Ἐπειτα θὰ εἶμαι ἐλεύθερα νὰ πηγαίνω εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν μεγάλων, εἰς τοὺς χορούς, θὰ ἔχω τὰ μαλλιά μου ἐπάνω καὶ θὰ φορῶ μακρὰ φορέματα. (Νὰ τα μας!) Θὰ ἔχω ἰδικὰ μου πολλὰ χρήματα (Ἄκουσον!) καὶ θὰ κάμνω ὅ,τι θέλω: θάγοράζω διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν χρήματα, τὴν ἀγαπητὴν μας Διάπλασιν (μ' αὐτὸ τὸ κάμνεις καὶ ἀπὸ τώρα, Λευκὸν Ρόδον!) καὶ θὰ τοὺς λέγω πόσον μοῦ ἤρεσεν ὅταν ἤμουν μικρά. (Τί συγκινητικόν! . . .) Ἄλλὰ θέλω ἀκόμη ἑπτὰ ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας, (τί ἀκριβεία εἰς τὸ μέτρημα ἐν γένει!) ἄς ἐλπίσω ὅτι θὰ περάσουν γρήγορα.» Ὡ, θὰ περάσουν πολὺ γρήγορα, Λευκὸν μου Ρόδον! Καὶ εἶθε νὰ εἶσαι πάντοτε τόσον εὐτυχῆς, ὅσον εἶσαι καὶ καλὴ!

Ἄλλὰ τώρα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Δάφνης, νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Σὰς βεβαίῳ ὅτι ὅσον ἐκτενῆς καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μας κουράσῃ!

«Δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἡλικίας του. Αὐτὸ θὰ ἐλεγέ τις, βλέπων γέροντας ἐβδομήκοντα ἐτῶν, προπάντων μάλιστα γράϊας, νὰ κρύπτουν μερικὰς ἐκ τῶν ὀλυμπιάδων των, ἢ παιδιά τεσσάρων ἐτῶν, νάναβαινουν εἰς ἐν κάθισμα, διὰ νὰ φαίνωνται μεγάλα καὶ νὰ κολλοῦν ψευδεῖς μύστακας! . . . Εἶχα καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν μανίαν ἄλλοτε, καὶ πολλάκις μὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐνδεδυμένον μὲ τὰ ἐνδύματα τῆς μάμμης μου (τί κωμικὴ ποῦ θὰ ἦσουν, Δάφνη!) τὰ ὁποῖα ἐνόμιζα ὅτι μ' ἔκαμναν μεγαλητέραν καὶ ἐκείνης ἀκόμη, διότι ὄχι μόνον μοῦ ἔσωναν, ἀλλὰ καὶ μοῦ ἐπερίσσευαν. . . Τώρα εἶμαι δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη ἀπὸ τὴν ἡλικίαν μου. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἐννοῶ πλέον ὅτι τὸ μακρὸν φόρεμα δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ με κάμῃ μεγάλην, τὸ δρεῖρον τῆς νηπιακῆς μου ἡλικίας δὲν ἐξηλείφθη ἐντελῶς καὶ θέλω ἀκόμη νὰ γίνω μεγάλη. «Ἄχ! νὰ εἶχα τὰ χρόνια σου!» μοῦ λέγουν ἐνίοτε μερικοὶ ἡλικιωμένοι. Ἄλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν ἔχουν δικαίον. Νομίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ αἰ-

θάνονται ὅτι δὲν ἔπραξαν τὸ καθῆκόν των (τί ὠραία παρατήρησις!) καὶ δὲν ἐπραγματοποίησαν τὸ δρεῖρόν των, ὅταν ἦσαν νέοι, καὶ δι' αὐτὸ θέλουν νὰ γυρίσουν ὀπίσω. Ἄλλ' ἐγὼ ἴσα-ἴσα διὰ νὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ δρεῖρόν μου θέλω νὰ γίνω μεγάλη! . . . Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἡ καλλιτέρα ἡλικία εἶνε ἢ μετὰ τὰ 20 καὶ μέχρι τῶν 30. . . . Εἰς ἐμὲ ἀρέσει πολὺ νὰ καταγίνω εἰς τὴν φιλολογίαν, νὰ μελετήσω τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, νὰ δυνηθῶ νὰ γράψω καὶ μόνη μου καὶ νὰ διδάξω καὶ τοὺς ἄλλους (ὦ, μέγα δρεῖρον, Δάφνη!) Νομίζω ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν θὰ ἤμπορέσω νὰ το κατορθώσω, διότι καὶ σύ, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἢ ὁποῖα εἶσαι τόσον ὠφέλιμος, νομίζω ὅτι ἔχεις αὐτὴν τὴν ἡλικίαν: ὄχι ὀλιγώτερον τῶν 20 καὶ ὄχι περισσότερον τῶν 30 ἐτῶν. (ἔ, ἄς εἶνε. . .) Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν ἐπίσης θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προστατεύω, νὰ βοηθῶ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐξασκῶ τὴν φιλανθρωπίαν. Ἐλπίζω δηλαδὴ ὅτι θὰ πραγματοποιήσω τὸ δρεῖρόν μου καὶ θὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου, ὅπως τὸ ἐννοῶ, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἡλικία αὐτὴ μοῦ ἀρέσει καλλιτέρα.» — Ἡ ἐπιστολή σου, Δάφνη, μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ σου νύχθη μετ' ἄλλων μου τὴν καρδίαν νὰ σε χαιρετίσω μίαν ἡμέραν ὡς ἀδελφικὰ καὶ ἀδελφικῶν. Διότι ξεύρεις κάτι τι; ἐγὼ δὲν θὰ γηράσω ποτέ: ἡ νεότης μου εἶνε μόνιμος καὶ σταθερὰ: ὥστε μὴ σπείσης νὰ ἐκπλαγῆς ποῦ σου λέγω ὅτι θὰ σε χαιρετίσω ὡς ἀδελφικὰ!

Τὸν ἴδιον πόθον νὰ μεγαλώσῃ ἔχει καὶ ὁ Μακρολέλεκας: ἀλλ' αὐτὸς ὄχι διὰ νὰ λάβῃ τὸν κάλαμον, ἀλλὰ διὰ νὰ δράξῃ τὸ ὄπλον, νὰ γίνῃ στρατιώτης καὶ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Καὶ ἡ ἐπιστολή του τελειώνει ὡς ἐξῆς: «Ὅταν πρὸ τριῶν χρόνων, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ἢ μαμὰ μοῦ ἐχάρισεν ἓνα τουφεκάκι ψεύτικο, ἐγὼ ἐνθουσιασμένος τοῦ ἔκαμα τοὺς ἐξῆς στίχους (καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ γελάσῃς δι' αὐτούς:)

Τουφέκι, τουφεκάκι μου
Τί θέλεις; τί ζητεῖς;
Ζητῶ τὴν δόξαν μου!
Τὴν δόξαν μου ζητῶ!
Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ! (Χά, χά, χά!)

Ὁ Θεός νὰ τοὺς κάμῃ στίχους! Σοῦ τα γράφω ὅμως ὅλ' αὐτά, διὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δρεῖρόν μου.»

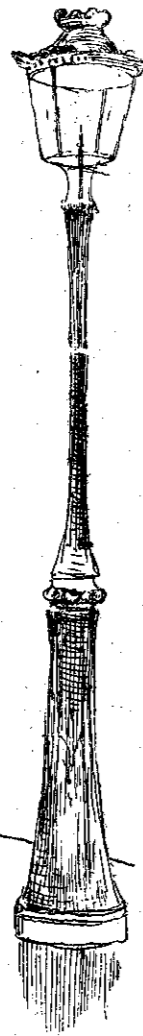
Τὸν εὐγενῆ πόθον τοῦ Μακρολέλεκα συμμερίζεται πλῆθος μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν ὠρισμένως τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὅταν θὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα ὡς στρατιῶται. Καὶ εἶνε τόσοι πολλοί, καὶ φαίνονται τόσον ἐνθουσιασμένοι, ὥστε βεβαίως ἡ Πατρίς ἔχει νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ ἀπὸ αὐτούς. Ἄς τοὺς παρατάξω λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἄς ἀρχίσῃ ἡ ἀρίθμησις.

«Ταῦτα! μοῦ εἶπε ἓνα σφάλισμα». (Σ. 89, σ. α')

Είς προοσοσγήν! Τί άρειμάνιον παράστημα! τί ώραία παλικάρια! Είνε ένας κ' ένας: ο Φώκος Διάκιδης, ο Κροκόδειλος του Νείλου, ο Φωτεινός Ουρανός, ο Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, ο Άνδρεϊός Άργοναύτης, ο Θουκυδίδης ο Ιστορικός, ο Κοριοιάνος, ο Βασιλεύς των Άνθέων (αυτός θά εισέλθη εις την Σχολήν των Ευελπίδων και θά γίνη άξιωματικός του ιππικού) ο Βάχος Ίακχος, ο Ρωμαϊός Κικέρων, ο Κερκυραϊκός Μύρμηξ, ο Έκτωρ Δεούλλας, ο Ώκύπους Άχιλλεύς, (ο όποιος θέλει νά ίδη την πατρίδα του τρίς ένδοξον και μεγάλην, όπως ήτο μίαν φοράν) το Κουνοϋπι, ο Τινάνιος Κήπος, ο Μικρός Διάβολος, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ό... ό... αλλά ποίον νά πρωτοειπώ; Σας είπα ότι είνε άμέτρητοι!

Και τώρα, ποίος θά είνε ο Στρατηγός;... Έδώ σας θέλω! Όλοι, βλέπετε, έχουν την ίδιαν ηλικίαν, τον ίδιον πόθον, και επάνω-κάτω, τας ατάξιστρα-

«Προτιμώ την ηλικίαν, κατά την οποίαν θά είμαι άρραβωνισμένος.»

τιωτικάς γνώσεις. Λοιπόν—τί νά κάμω;—θάνακηρύξω στρατηγόν, εκείνον, ο όποιος μου έστειλε την καλλιτέραν επιστολήν. Και του λόγου του είνε το Άρχιζιζάνιον. Άκούσατε:

«Ποία ηλικία μου άρέσει; Κάθε άλλη παρά αυτή που διατρέχω τώρα. Νά... ήθελα νά ήμουν παππούς, νά έχω εγγόνια, νά τα λέγω παραμυθία... νά ήμουν πατέρας... νέος τελοσπάντων,— όχι τόσο δά που είμαι και θαρρετός δέν μεγαλώνω ούτε μισό δάκτυλο τώρα τόσον καιρό!— Έγώ σ' έρωτώ ποιά ηλικία σου άρέσει καλλίτερα, θά πής με θυμό, και σύ μου άράδιασες δυό-τρεις;— Άμέσως, αγαπητή Διάπλασις! Νομίζεις πώς είνε εύκολο το ζήτημα; Νά ήξευρες πώς έκοπίασα...»

«Πρώτα-πρώτα πηγα 'στου παππού μου.— Παππού, του λέγω, έγώ ήθελα νά είμαι μεγάλος σάν έσας.— Κ' έγώ, μου λέγει, μικρός σάν έσένα.— Ωστε σās

άρέσει ή ηλικία μου, καλλίτερα από την ιδικήν σας;— Και τί δέν θά έδινα, μου άπαντά, διά νά γίνω μικρός σάν έσένα.— Γιατί, παππού, γιατί;— Αί, πολλά ζητείς!

«Έφυγα σκεπτικός από του παππού μου, τόσο σκεπτικός, που δέν είδα 'στο διάδρομο τον θεϊόν μου και έπεσα επάνω του.— Αί! μου λέγει.— Ω! του λέγω. (ο θεϊός μου είνε δέν είνε 20-21 ετών. Άμέσως μου κατέβη μιά έμπνευσις).— Θεϊε, του λέγω, ήθελες νά ήσουν παππούς;— Όχι, ευχαριστώ!— Νά ήσουν μικρός σάν κ' έμένα;— Δέν σου κάμνω τή χαρί!— Ωστε σου άρέσει ή ηλικία σου;— Καλλίτερ' από κάθε άλλη!

«Ά, είπα μέσα μου, του παππού μου δέν του άρέσει ή ηλικία του, έμένα δέν άρέσει ή ιδική μου, του θεϊού μου άρέσει ή ιδική του, ώστε του θεϊού μου θά είνε ή καλλίτερα ηλικία. Γιατί άρα γε;

— «Γιατί, θεϊέ μου, σου άρέσει ή ηλικία σου;— Πολλά ζητείς! μου άπήνησε και ο θεϊός μου και με άφησε μάρμαρο.

«Θά πέρασε μισή ώρα και έγεια ονομ... όχι, ψευδώνυμο και πράγμα! Τι ταραχή! τι πηδήματα! τι φωνές! α! α! α! ω! ω! ω! έφώναξα. Εύρηκα! εύρηκα! εύρηκα!... όλοι έτρεξαν.— Τι συμβαίνει; τί τρέχει;— Τι εύρες, κύριε Άρχιμήδη; έρωτά ο θεϊός μου.— Μήπως τή δακτυλήθρά μου; έρωτά ή υπηρέτριά μας.— Όχι, όχι, όχι! Εύρον διατί ή ηλικία του θεϊού μου, δηλαδή ή νεανική ηλικία είνε καλλίτερα από όλας τας άλλας.— Διατί; Διατί;— Μή βιάζεσθε! Το διατί θά το 'πω πρώτα εις την αγαπητήν Διάπλασιν.

«Λοιπόν, φιλάτη Διάπλασις, (από εδώ αρχίζει ή μεγάλη σοβαρότης!) από όλας τας ηλικίας καλλίτερα μου άρέσει ή νεανική, διότι κατά την ηλικίαν ταύτην εκτελώμεν το ιερώτερον χρέος μας, εισερχόμεθα εις τας τάξεις του στρατού, διά νά υπηρετήσωμεν την γλυκειά μας πατρίδα».

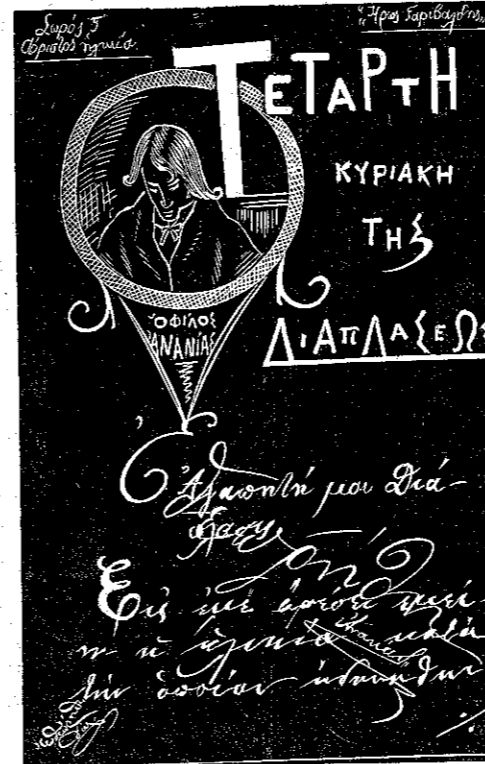
Μ' ένα τέτοιο γράμμα περνά, όχι νευραλγία, αλλά και αρθρίτις, κύριε... Στρατηγέ! Νομίζω ότι γρήγορα θάρχηση νάμφισβητηται και ή υπαρξίς του Άρχιζιζανίου!

Νά τώρα και το Σαρδαναπαλάκι... Και αυτό δέν βλέπει την ωραν πότε νά γίνη 20-21 ετών, αλλά διά πολύ διαφορετικόν λόγον... «Μουστάκια και γένεια-γένεια και μουστάκια αυτό είνε το όνειρόν μου. Άχ! πότε θά γίνω κ' έγώ κύριος μεγάλος, νά στρήφω το μουστάκι μου σάν θά βγαίνω εις τον περίπατον και οί άνθρωποι νά στέκωνται νά με κυττάζουν! Άχ! άχ! άχ!» Γέλια είνε αυτά ή στεναγμοί, Σαρδαναπαλάκι μου; Γέλια υποθέτω, διότι, όσο μικρό και άν είσαι, δέν πιστεύω νά τα λέγης αυτά σοβαρά και νά νομίζης ότι το μουστάκι και ή γενειάδα είνε το ιδανικόν της ευτυχίας! Ξεύρω πολλούς νέους που δέν έχουν άκομη μουστάκι, και όμως είνε τόσον εύτυχεις! Άμέ οί σπανοί οί κακόμοιροι; Πώ, πώ, και νά γίνης σπανός!

Και ή Αύρα του Φαλήρου προτιμά αυτήν την ηλικίαν. Άλλά ξεύρετε διατί; Διότι θά είνε ανεξάρτητος, θά είνε κυρία των πράξεών της, δέν θά έχη ανάγκην νά λέγη εις τον ένα και εις τον άλλον τί θά κάμη

και που θά υπάγη, αλλά το πολύ πολύ νά ζητή καμμίαν συμβουλήν.— Δι' αυτόν τον λόγον νομίζει ότι θά είνε εύτυχής. Εύτυχής;... Άν θά είνε, και το εύχομαι εξ όλης καρδίας, δέν θά είνε βεβαίως δι' αυτόν τον λόγον...

Πολλά παράπονα έχει κατά της ηλικίας της και ή Πέτρα Σκανδάλου. «Όταν είνε κανείς μικρός και έχει άδέλφιαμεγαλύτερα, δέν είνε ποτέ εύτυχής. (Δέν το πιστεύω!) Τόν πειράζουν, τον τυραννούν, τον κτυπούν.

«Του έχει κάτι μούτρα του καμένου.» (Σελ. 90).

το άρπάζει άμέσως, (κακός δι' αυτό, Πέτρα Σκανδάλου; Άνυπόμονος μόνον!) έγώ έφώναξα, έκλαυσα... τίποτε! Εκείνος έμβηκεν εις το δωμάτιόν του και έκλειδώθη μάλιστα. Έγώ τότε έβαλα τά δυνατά μου — μά μ' έπίασε ένα πείσμα!— νά χαλάσω την κλειδαριά (για νά βρῆ δουλειά ο κλειδαρής, ε;) και επί τέλους το κατώρθωσα. Άλλά εκείνος ήταν πίσω από την πόρτα, και μόλις την άνοιξα τσάαφ! μου δίδει ένα σφάλιαρο, που ήταν όλος δικός μου... Ά, κακά έκαμεν ο κύριος άδελφός σου, αλλά σέ βεβαιώ ότι και σύ έκαμες χειρότερα. Έχετε άδικον και οί δυο. Και το συμπέρασμα αυτής της ιστορίας; Ότι θέλεις νά μεγαλώσης, διά νά μή σε κτυπούν; Έννοια σου και αυτό θά γίνη!

Και όσοι το έπόθησαν και όσοι δέν το έπόθησαν, θά έλθη καιρός που θά γίνουν νέοι και νέαι, είκοσι και τριάκοντα ετών. Τους δίδω τον λόγον μου. Άλλά νά ιδούμεν τότε τί ηλικίαν θά προτιμούμεν...

Άνοιγω τώρα τον σωρόν της γεροντικής ηλικίας. Όλίγοι σχετικώς την προτιμούμεν αυτήν—και δέν μου φαίνεται καθόλου παράδοξον.

Η Μέλλουσα Καλλιτέχνις έγραψε μίαν πολύ ώραίαν επιστολήν. Έν ό έκάθητο σκεπτική εις το γραφεϊόν της, σκεπτομένη τί νάπαντήσῃ εις την έρώτησίν μου, άπεκοιμήθη και είδεν έν όνειρον. Τῆ εφάνη ότι εισήλθεν εις το δωμάτιον πλήθος ανθρώπων διαφόρων ηλικιών, οί όποιοι

έπροχώρησαν προς αυτήν και εστάθησαν κατά σειράν: έν βρέφος, έν παιδίον έως 10 ετών, μία δεσποινίς έως 18 ετών, μία κυρία έως 50 ετών κτλ. Καθείς τῆ έκθειάζει την ηλικίαν του και ισχυρίζεται ότι είνε ή καλλίτερα. Άλλ' ή Μέλλουσα Καλλιτέχνις δέν εύρίσκει τά έπιχειρήματά των ισχυρά και τας άπορριπτειόλας, την μίαν κατόπιν της άλλης. «Είχα πλέον άπελπισθῆ ότι θά εύρισκα την ζητουμένην ηλικίαν, όταν διέκρινα έντός του πλήθους γέροντα, μόλις δυνάμενον νά περιπατήσῃ... Έγώ, είπεν ο γέρον, μόνον εις αυτήν την ηλικίαν είμαι πραγματικώς εύτυχής... Ναι μὲν είμαι γέρον και μόλις δύναμαι νά κινηθῶ, άλλ' άντ' έμου κινούνται και τρέχουν τά τέκνα μου και τά εγγόνια μου: περιστοιχιζόμενος δέ υπό της αγάπης τόσον ανθρώπων, ζω εύτυχής, αναλογίζομαι με αγαλλίασιν τας καλās μου πράξεις και διηγούμενος αυτās εις τους εγγόνους μου, τους συμβουλεύω νά τας μιμηθούμεν...» Και ή Μέλλουσα Καλλιτέχνις ανακράζει εύρον! εύρον! και έξυπνώσα, γράφει την άπάντησίν της με το συμπέρασμα ότι ή γεροντική ηλικία είνε ή καλλίτερα.

Είς τούτο συμφωνεί ο Μπερτόλδος και ανακράζει: Πόσον γλυκεία είνε ή άνάμνησις καλῶς παρελθόντος βίου, κατά τον όποιον ο γέρον έζησε συμφώνως προς τας έντολάς του Θεού! Ω, βεβαίως.

Όλιγώτερον ιεροκῆρυξ μου φαίνεται ο φίλος μου Σόλων ο Νομοθέτης. «Μοι άρέσει ή ηλικία αυτή, κατά την οποίαν θά έχω έκπληρώση τά οικογενειακά και κοινωνικά μου καθήκοντα και ήσυχος θά κάθημαι πλησίον της φωτιάς, έχων περίε μου τά αγαπητά μου εγγονάκια, εις τά όποια θά εξηγῶ τας ώραίας ιστορίας της «Διαπλάσεως». Ίδου τῶ όντι μία εικὼν άλληθινῆς ευτυχίας. Το παραδέχεται βέβαια και ο Μπαρ-

μα Νικολῆς. μολονότι ισχυρίζεται ότι ή ηλικία αυτή ούτε πόθους έχει, ούτε φροντίδας... Παιδιά μου, σας εύχομαι νά ζήσετε και νά γηράσετε, αλλά είνε άνάγκη νά σας εύχηθῶ γῆρας αμ' εγγόνια και χωρίς αρθρίτιδα». Διότι άλλοίμονον από τους έρήμους και άσθενείς γέροντας!... Έπειτα μή λησμονήτε και την παροιμίαν: «Κακόν το γῆρας· ού γάρ έρχεται μόνον!»

Πόσον άπλούστεροι και φρονιμώτεροι, και προπάντων εύτυχέστεροι, μου φαίνονται όσοι προτιμούμεν την παρούσαν ηλικίαν, την ηλικίαν των! Είνε μέγα προτέρημα νά είνε κανείς εύχαριστημένος με ό,τι έχη και νά μή ζητή άλλα, τά όποια μάλιστα δέν είνε και εις θέσιν νά γνω-

«Όπου ο παπῆς ξαναφαίνεται.» (Σελ. 90, στήλ. 6'.)

ρίζη. Ο γέρον εμπορεί να εξεύρη αν είναι ευτυχές το παιδί· αλλά πώς να εξεύρη το παιδί, αν είναι ευτυχής ο γέρον; Δι' αυτό η Έλενη Σαρρή απαντά: «Η ιδιότητά μου ηλικία μάρσει καλλίτερα, διότι άγνωστές οι λοιπές. Αν θέλετε, περιμένετε να τας διέλθω όλας και να σας απαντήσω». Το δέ Κύμα του Ευζείνου: «Μου άρέσει η ηλικία που έχω, διότι μεταξύ των γονέων, αδελφών και συγγενών μου μόνον αγάπην και τρυφερότητα εύρισκω, και εγώ εις άντάλλαγμα επιμελοῦμαι εις τὰ μαθήματά μου».

Την ιδίαν γνώμην έχουν: ο Μπάρμπας μου ο Ψεύτης, το Ταπεινόν Ίον, ο Μινώταυρος, η Ήμερα της Έλευθερίας, ο Κιθαρωδός Απόλλων (ο οποίος μάς βε-

βαιού ότι όχι μόνον τώρα, αλλά και εκάστοτε θα του άρέσει η ηλικία την οποίαν θα έχη, διότι πάντοτε θα εμπορή να εκπληρωθί το καθήκόν του, να θαυμάζη την φύσιν και να εύγνωμονή τον Θεόν (Τι ευτυχής άνθρωπος!), η Χρυσή Βροχή (το λέγει δέ ρητώς: Νομίζω ότι καθεὶς οφείλει να προτιμᾷ την ιδιότητά του ηλικίαν, διὰ να εἶνε ευτυχής) και η Φαληρική Ἄκτις, η οποία απαντά: «Εἰς ἐμὲ άρέσει η ιδική μου ηλικία, διότι βλέπω πάντοτε την μαμά μου, η οποία έχει άλλην ηλικίαν, να εἶνε στενοχωρημένη και νάναστενάζη συχνά· όταν δὲ παρανεύωμαι και την ερωτῶ διατί νάναστενάζη, μου απαντᾷ ότι, όταν ἦτο και αὐτή εις την ηλικίαν μου, ἦτο πολὺ ευτυχής, όταν δὲ ἔλθω και εγώ εις την ιδικήν της ηλικίαν θα ἰδῶ τὰ βάσανα, τὰ όποια έχει αὐτός ο κόσμος. Ἐνῶ εγώ τώρα εἶμαι τόσο ευχαριστημένη, όταν πηγαίνω τὸ πρῶτὸν εις τὸ σχολεῖον να εὖρω τὰς συμμαθητριάς μου, αἱ όποιαί εἶνε τόσο καλά κοριτσάκια, και πάλιν τὸ απόγευμα εἶμαι τόσο ευτυχής όταν επιστρέφω εις τὸ σπίτι και παίζω με τὰ δέδελφια μου...» Νὰ μία χαριτωμένη εἰκὼν!

ΚΟΡΑΗΣ

Βραβευθεὶς εις τὸν 46ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσίν τῶν λύσεων πνευματικῶν ασκήσεων.

Και τέλος πάντων ὅλους αὐτοὺς τοὺς δικαιολογεῖ λαμπρᾷ ἡ Ναυτοπούλα, σύμφωνα καθολοκληρίαν και ένθουμουμένη μίαν παροιμίαν τῆς πατρίδος τῆς: «Όποιος δὲν ἐπαινεῖ τὸ σπίτι του, πέφτει και τον πλακόνει!»

«Δὲ ἔλθωμεν τώρα εις ἄλλα. Ο τελευταῖος σωρός, περιέχει μερικὰς απαντήσεις πολὺ παραδόξους. Ἴδου π: χ: τί απαντᾷ τὸ Ἕουχο Ἀεράκι:

«Ἡρώτησα μίαν φοράν ἕνα γέροντα χωρικόν, ο οποίος ἐφημιζέτο διὰ την κρίσιν του, τί ἐκατάλαβε καθ' ὄλον του τὸν βίον. — Παιδί μου — μου ἀπήντησεν, — ο βίος ὁμοιάζει με σπήλαιον, τὸ όποῖον έχει δύο θύρας· ἀπὸ την μίαν εἰσῆλθα, καθὼς και ὅλοι

μας, και ἀπὸ την άλλην κοντεύω να ἐξέλθω· (και τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξῆλθε...) Τὸ σπήλαιον παντοῦ ἦτο σκοτεινόν και μόνον εις ἕν μέρος, πρὸ τοῦ μέσου, ἦτο φωτεινόν και λαμπρόν. Μόνον ἐδῶ ευχαριστεῖτο κανεὶς και εγώ μόνον ἐδῶ ευχαριστήθην». «Όταν κατόπι τὸν ἠρώτησα ποῖον ἦτο τὸ ὠραῖον και ευχάριστον τοῦτο μέρος τοῦ βίου, ο γέρον μοι ἀπήντησεν «ὅταν ἦμουν άρραβωνισμένος!!» «Ὡστε και εγώ προτιμῶ την ηλικίαν, κατὰ την όποίαν θα εἶμαι άρραβωνισμένος. Ἀμὲ πῶς;» «Αν δὲ απαιτῆτε ὠρισμένην ηλικίαν, ἔστω τὸ 33ον ἔτος, διότι τότε θάαρραβωνισθῶ!!! πῶς;» Καλὰ στέφανα, Ἕουχο Ἀεράκι! Μπα, σε καλό σου!..

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ την ἐπιστολήν τῆς εὐφροσύνης φίλης μου Ποιμενικῆς Φλογέρας δὲν ἐνόησα και πολλὰ πράγματα. Φαντασθῆτε ὅτι προτιμᾷ την ηλικίαν, κατὰ την όποίαν «θα τεθῆ ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου!» Μὰ ὑπάρχει πάντοτε ηλικία κατὰ την όποίαν τίθεται κανεὶς ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου; Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι, αν δὲν φροντίσῃ ὁ άνθρωπος και αν δὲν το έχη πρὸ ὀφθαλμῶν, εις καμμίαν ηλικίαν δὲν θα το ἀξιωθῆ αὐτό! Τὰ καλὰ ἔργα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ όποια... Ἀλλά για σταθῆτε! Φθάνει ἡ Θεολογία... Καλὰ αὐτὰ τὰ παιδιὰ θα με κάμουν ἱεροκήρυκα!... — Ἄ!!! τώρα ἐκατάλαβα! Ἡ Ποιμενική Φλογέρα ἤθελε να πειράξῃ λιγάκι τὸν Μινώταυρον, ο οποίος ἐβραβεύθη εις την άλλην Κυριακήν... Ἄ, κατεργαρούλα, σ' ἔπιασα! Μπα! μπα! Νὰ και ἄλλος περιπαιχτούλης. Ο Ἕρωσ

Γαριβάδης! μάλιστα! Αὐτός πάλιν προτιμᾷ την ηλικίαν, «κατὰ την όποίαν ἠδυνήθη να διακρίνῃ τὸ καλόν ἀπὸ τὸ κακόν και... ἤρχισε να ἐξομολογῆται εις τὸν πνευματικόν». «Όπου ὁ παπᾶς ξαναφαίνεται. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Και σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θα ἐσυγχωροῦσα ποτὲ τὸν Ἕρωσ Γαριβάδην, αν δὲν μ' ἔκαμνε να γελάσω ἡ ἐπιστολή του, εις την όποίαν έχει ζωγραφίσῃ την εἰκόνα τοῦ Ἀνανία. Μὰ τοῦ έχει κατι μούτρα τοῦ καϊμένου!..

Ὁ Γεώργιος Σερουῖος, με τὸν όποῖον συμφωνεῖ κατὰ γράμμα και ὁ Φιλόπατρις Ἑλλην, — αὐτοὶ πλέον δὲν ἀστείουσιν καθόλου, — προτιμᾷ την ηλικίαν κατὰ την όποίαν ἀδύναταί τις να ἐννοῆ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τῶν γονέων του, ἵνα ἐν καιρῷ ἀνταποδώσῃ αὐτάς». Ὁ Ἀπόμαχος Ρουμειώτης την ηλικίαν καθ' ἣν θα δώσῃ ἐξετάσεις εις την Σχολήν τῶν Δοκίμων και θα εἰσέλθῃ με τὸν πρῶτον βαθμόν. (εἶθε!) Ἡ Εὐαίσθητος Καρδιά, την ηλικίαν καθ' ἣν θα εἶνε χρήσιμος εις

την οικογένειάν της, εις τοὺς φίλους της και εις την κοινωνίαν· ἡ Πολυξένη Σ. Δεσούλλα την ηλικίαν τῆς σπουδῆς· ἡ Οὐρανία Σ. Δεσούλλα ἐκείνην, καθ' ἣν θάναλαβῆ την διεύθυνσιν τῆς οἰκίας και θάνακουφίσῃ την μητέρα της, την όποίαν βλέπει τώρα να βασανίζεται, χωρὶς να εἰμπορή να την βοηθήσῃ ἕνεκα τῶν πολλῶν μαθημάτων (εὐγενέστατος πόθος διὰ μίαν κόρην)· ἡ Ἑλληνική Σημαία την ηλικίαν καθ' ἣν τὰ τέκνα ἐργάζονται μόνα των και συντηροῦν τοὺς γέροντας γονεῖς των, κτλ.

Τέλος ἡ Κεφαλληνιακή Αὔρα ἀγαπᾷ την ηλικίαν, καθ' ἣν ἔγεινε συνδρομητρια εις την «Διάπλασιν»· ἡ Ἀττική Ἡμέρα την ηλικίαν τῆς ἀναισθησίας (μὰ ποῖα εἶνε αὐτή ἡ ηλικία;) και ἡ Νεραίδα τοῦ Γαλοῦ με τὸ σταθερόν, τὸ ὠριμὸν και χαριτωμένον γραψιματάκι, την ηλικίαν, κατὰ την όποίαν εἶνε τις ευτυχέστερος.

«Όταν τὸ μεσημέρι εἰσῆλθεν εις τὸ δωμάτιόν μου ὁ Ἀνανίας, διὰ να μ' ἐρωτήσῃ αν ἐτελεσφόρησε τὸ ἱατρικόν του, και αν εἶχα ὄρεξιν να φάγω, εις ἀπάντησιν τῷ ἐπαρουσίασῃ ἐν χαρτίον.

— Ὡ, τι βλέπω! ἀνέκραξεν ὁ ψυχογούς μου. Τὰ ἀποτελέσματα!! Ὡστε λοιπὸν ἐκάματε την κρίσιν... Δὲν σὰς τα ἔλεγα εγώ;

— Ναι, εἶπα· φαίνεται ὅτι ἡ ἐργασία, όταν μάλιστα εἶνε τόσο ευχάριστος, εἰμπορεῖ νάντικαταστήσῃ ἐξαιρετα και τοὺς σιναπισμούς και τὰ λεμόνια...

— Με τὸν καφέ! συνεπλήρωσεν ὁ Ἀνανίας γελῶν. Και καλέσας τὰς ἀδελφάς του και την Μάρθαν, ἀνεγνώσθη θριαμβευτικῶς τὰ ἀποτελέσματα: Ἴδου αὐτὰ:

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Μαρτίου ΟΥ ἈΡΕΣΕΙ περισσότεροναπ' ὅλους τοὺς μήνας ὁ Μάρτιος. Μου άρέσει, διότι μου ὑπενθυμίζει ζωηρῶς την παιδικήν μου ηλικίαν, όταν ἡ μάμμη ἔδενεν εις τὸ χέρι μου μίαν ποικιλόχρωμον κλωστήν, «διὰ να μὴ με κάψῃ ὁ ἥλιος». Ἀλλ' ἀκριβῶς μου άρέσει, διότι ὁ ἥλιος κλαίει, και ὁ οὐρανὸς ἐνδύεται την γαλαάνην του στολήν, και ἡ γῆ πρασινίζει, και ἔρχεται ἡ ἀνοιξὶς με τ' ἄνθη της, με την εὐωδίαν της, με την ζωήν της. Μου άρέσει ὁ Μάρτιος, διότι μάς φέρει τὰ χελιδόνια, διότι μάς ἐξυπνᾷ τοὺς πόθους, διότι μάς ἐμπνέει ἐλπίδας. Μου άρέσει ὁ Μάρτιος, διότι αν κάποτε μάς φέρῃ και τὸ Πάσχα, πάντοτε ὁμῶς μάς χαρίζει την εικοστήν του πέμπτην ἡμέραν,

την μεγάλην ἐθνικήν ἑορτήν, τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ἑλευθερίας. Ἡ ἑλληνική σημαία ἀναστύλνεται και κυματίζει ὑπερήφανος εις την αὔραν τῆς ἀνοίξεως, και την ἡμέραν ἐκείνην, εὐγλωττότερον ἀπὸ κάθε άλλην, διηγῆται την ἑνδοξὸν ἱστορίαν της, και δυναμώνει τὸ θάρρος μας, και ἀναπτερόνει τὰ ὄνειρά μας.

Και συλλογίζομαι πόσον θα εἶνε μεγάλη ἡ ἐφετεινὴ Εἰκοστή Πέμπτη Μαρτίου και με πόσιους παλμούς θα χαιρετισθῆ τὸ γαλανόλευκον ἔμβλημα τῆς Ἑλευθερίας, τὸ όποῖον λατρεύεται σήμεραν και ὑμνεῖται όχι μόνον εις την πατρίδα του, ἀλλ' εις πᾶσαν πατρίδα ἀνθρώπων, ἐχόντων ἀρετήν και ἰδανικόν.

Ψυχράσβατον.

Ἀπὸ την σημερινήν εις τὸ Νεκροταφεῖον ἐπίσκεψίν μου, ἀποκομίζω την μικράν αὐτήν σκηνήν:

Εἰς ἕνα παράμερον και πτωχικόν τάφον, κλαίει μία γυναίκα μαυροφόρα «μὰ να χαροκαμένη» βεβαίως, κατὰ τὸν ποιητήν. Ὁ τάφος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωρόν χώματος και ἀπὸ ἕνα μαῦρον ξύλινον σταυρόν, ἐπὶ τοῦ όποῖου ἀναγινώσκω μισοσβυμένον τὸ ὄνομα Γεώργιος.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀρχιζέλιον.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δάφνη, Λευκὸν Ρόδον.
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φαληρική Ἄκτις, Οὐρανία Σ. Δεσούλλα, Ἑλενη Σαρρή.
- ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ : Χρυσὴ Βροχή, Κιθαρωδός Ἀπόλλων, Κύμα τοῦ Εὐζείνου.
- ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ : Μακρολέλεκας, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, Σόλων ὁ Νομοθέτης.
- ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ : Μιχαήλ Σ. Κουρούλης, Ὁραία Ἀνθοδόκη, Ἀποκράτειρα Εὐδοκία, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, Ὁπίστους Ἀχιλλεύς.
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Εὐφῆμου μνείας κρίνονται ἄξιοι πάντες ὅσοι ἀναφέρονται εις την κρίσιν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴν την φοράν ἔπρεπε να έχω εις την διάθεσίν μου πολὺ περισσότερα βραβεῖα...

Ἴδου τώρα και ἡ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Αν ἐπρόκειτο να κάμετε ἐν ταξείδιον χάριν διασκεδάσεως, με τί θα ἐταξειδεύατε κατὰ προτίμησιν; Μὲ ἄλλους λόγους: Τί μέσον μεταφορᾶς προτιμᾷτε;»

Δέχομαι ἀπαντήσεις μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Τὴν κρίσιν θα γράψῃ ὁ Ἀνανίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὁ σωρός τοῦ χώματος εἶνε ὄλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ μικράς ἀνθοδέσμας. Ἐνα στεφανάκι εἶνε περασμένον εις τὸν σταυρόν· εις την βᾶσιν του ἕνα πῆλινον θυμιατήριον ἀναδίδει εὐώδη καπνόν και δύο-τρία κίτρινα κεράκια, στημένα ἐκεῖ γύρω, ὠχριοῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ μαυροφόρα μητέρα εἶνε γονατιστή και πεσμένη ἐπάνω εις τὸν τάφον. Ἐχει σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της με τὰ χέρια της και κλαίει, κλαίει. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν της, ἀκούω κάπου-κάπου αὐτὰς τὰς λέξεις, προφερομένας με ὄλον τὸν σπαραγμόν τῆς μητρικῆς λύπης:

— Γεώργιο μου! παιδί μου!.. Γεώργιο μου! παιδί μου!..

Κλαίει ἀπὸ πολλῆς ὥρας εις ἐκεῖνον τὸν τάφον ἡ πτωχή μητέρα... Νομίζεις ὅτι δὲν θα φύγῃ ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖ... Στέκομαι και τὴν καρδίαν και εἶμαι ἑτοιμὸς να δακρῶσω... Ἐξάφνα ἔρχεται τρέχον ἕνα παιδί ἕως ἐπτά ἐτῶν, με γλυκὺ πρόσωπον και με καθαρὰν ένδυμασίαν. Δὲν φαίνεται λυπημένον, ἀπειναντίας ἡ ὄψις του εἶνε φαιδρά. Ἐπιστρέφει ἀπὸ μικρὰν ἐκδρομῆν, ἀνὰ τοὺς

τάφους τῶν πλουσίων. Στέκεται πλησίον τοῦ πτωχοῦ τάφου καὶ βλέπει ἐπί τινος σιγῆς τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα. Μελαγχολεῖ ἀμέσως καὶ τὰ ματάκια του ὑγραίνονται. Ἄλλα δὲν λέγει τίποτε. Στέκεται καὶ κυττάζει . . . Ἐπὶ τέλους, ὡς ἂν ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονήν, λέγει: — Φθάνει παιά, μητέρα! . . . φθάνει, σὲ παρακαλῶ! . . . Δὲν με λυπᾶσαι ἐμέ; Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! Ἡ μητέρα του σηκώνεται ἀπὸ τὸν τάφον, σκουπίζει τὰ δάκρυά της, πέρνει τὸ παιδάκι της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ χαμογελά . . .

Τώρα δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Τὸ θέαμα τῆς μητρὸς, ἡ ὁποία πνίγει τὴν λύπην της, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρῃ τὸ ἄλλο παιδί της, τῆς μητρὸς ἡ ὁποία ἐλκύεται καὶ παρηγορεῖται ἀπὸ τὸ ζωντανὸν παιδίον καὶ ἀφίνει ἐκεῖ τὸ νεκρὸν, τῆς μητρὸς ἡ ὁποία αἰσθάνεται ὅτι ἔχει καθήκοντα πρὸς τὴν

ζωήν, τὰ ὁποία δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ παραδοθῇ ὅλη εἰς τὴν λύπην καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν, — με συγχινεῖ βαθύτατα. Καὶ τοὺς βλέπω μὲ μάτια δακρυσμένα ἐνῶ ἀπομακρύνονται πλέον ἀπὸ τὸν τάφον. Τὸ παιδίον ἀπάγει θριαμβευτικῶς τὴν μητέρα του. Ἡ ζωὴ ἐνίκησε τὸν θάνατον!

Περιερχόμενος τοὺς τάφους καὶ ἀναγινώσκων τὰς ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι μὲ χρυσὰ γράμματα διακονίζον πάντοτε τὰς ἀρετὰς τῶν νεκρῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ναφέρουν καὶ καμμίαν κακίαν, — ἐνεθυμήθην τὴν δικαίαν ἀπορίαν ἐνὸς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον μίαν φορὰν, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πομπώδη ἐγκώμια, ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἠρώτησε: — Μητέρα, μὰ τοῦ θάπτουν λοιπὸν τοὺς κακοὺς; Φ.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 73).

Ὁ Ἐκτωρ ἐκύτταξε γύρω του ἐντρομος, διότι ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ πολίτης Δαγκέν, λησμονῶν καθ' ὄλοκληρίαν καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ συντρόφου του, εἶχε παραφερθῆ καὶ ἡ φωνὴ του ὑψοῦτο περισσότερο τοῦ θέντος. Οἱ διαβάται ἠδύνατο νὰκούσουν, καὶ βεβαίως θὰ ἐξεπλήσσοντο, βλέποντες ἕνα Ἀκόλουθον τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ τεῖνῃ τὸ οὖς πρὸς τιοαύτην πολιτικὴν κατήχησιν. . . . Εὐτυχῶς ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ὁ μπάρμπα-Δαγκέν παρετήρησε τὸ ἀνησυχον τοῦτο κίνημα καὶ δι' αὐτὸ ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον καὶ ἡρεμότερον τόνον: — Naί, ἡ δόξα τὸν ἐμέθυσε! Καὶ ἐνῶ ἤμποροῦσε νὰναδειχθῇ ὁ Σωτὴρ τῆς Γαλλίας, ἀπ' ἐναντίας ἐγεινεν ὁ Τύρανός της! Δι' αὐτὸ τὸν μισῶ καὶ δι' αὐτὸ ἀπεσύρην ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Ὅταν βλέπω εἰς τὰ πράγματα ἀνθρώπους σὰν τὸν Φουσε. . . .

— Τὸν δούκα τοῦ Ὁτράντου; διέκοψεν ὁ Ἐκτωρ. — Ὁχι ἀδελφέ! ἄφησέ με καὶ σὺ μὲ τοὺς τίτλους σου! Ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα δούκα τοῦ Ὁτράντου, ἐγὼ γνωρίζω μονάχα τὸν Φουσε καὶ τὸν γνωρίζω ἀπὸ πολὺν καιρὸν καὶ σου λέγω ὅτι εἶνε ἕνας παληάνθρωπος!

— Κύριε! . . . Πολίτα! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἀκόλουθος ἐντρομος. Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς ἐχαθήκαμεν! Ὁ δούξ τοῦ Ὁτράντου εἶνε παντοδύναμος! Γνωρίζει τὰ πάντα εἶνε πανταχοῦ παρών. . . .

— Μπα! καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἡ γενναϊότης σου, φίλτατε Ἀκόλουθε; Κρίμα! καὶ ἐγὼ σὲ πῆρα γιὰ παλλικάρη! . . . Δὲν ἤλιπα ποτὲ νὰ σου προξενῇ τὸσον φόβον αὐτὸς ὁ «δούξ!» Ἄλλα ἔχεις δικηρὸν ἐξέχασα! ἀνήκεις ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν Κορσικανὸν καὶ δὲν ἤμπορεῖς νὰκούσῃς κακὰ οὔτε δι' αὐτὸν οὔτε διὰ τοὺς ἀνθρώπους του! Ἄλλα δὲν εἶσαι μόνος σου, παιδί μου! Ξεῦρω καὶ πολλοὺς ἄλλους ποῦ πηγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ φουξά, — ὦ, σὰν ἔξυπνοὶ ἄνθρωποι, — καὶ ποῦ ἀγαποῦν, ὅπως καὶ ἐσὺ, τὰς στολάς, τὰ παράσημα καὶ τοὺς τίτλους. . . .

— Ἄ, ὄχι! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Ἐκτωρ: ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ ταπεινὸν συμφέρον! Εἶμαι πλησίον του, διότι ἀγαπῶ τὴν δόξαν καὶ ἐλπίζω νὰποκτήσω ὀλίγην μίαν ἡμέραν, ἂν μείνῃ πλησίον του. Ἐπειτα τὸν ἀγαπῶ καὶ διότι ἐφάνη καλὸς πρὸς ἐμέ. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε εὐεργέτης μου. Θὰ τον ὑπηρετήσω πιστῶς, ὅπως καὶ ὁ πατήρ μου ὑπηρετήσε τὸν βασιλεῖα του!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΓΡΑΦΕΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΗΣΥΧΙΑ! Ἡ μητέρα γράφει. . . Πρέπει νὰ μὴ τινὰ ταράξω, νὰ μὴ τινὰ ἀνησυχίσω διόλου. Ὅταν γράφῃ ἡ μητέρα θέλει νὰ κάμνωμην ἡσυχίαν. Θὰ πάρω λοιπὸν τὸ βιβλίον μου καὶ θὰ καθίσω ἡσυχά ἡσυχά ἀπέναντί της. Κάπου — κάπου θὰ σηκῶνω τὰ μάτια κρυφὰ καὶ θὰ τὴν βλέπω. ὦ, μὴ ἀρῆσει νὰ βλέπω τὴν μητέρα μου, ὅταν γράφῃ. Ἐπειτα τὸ γράψιμον αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ προσευχὴν. — Ἡ μητέρα μου γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος λείπει εἰς τὰ ξένα. . . . Ἡσυχία! Εἶνε ἱερὰ ἡ στιγμή, ποῦ ἡ μητέρα γράφει πρὸς τὸ ξενητευμένον παιδί της!

Ἡξεῦρω τί του γράφει. Τοῦ γράφει ὅτι εἴμεθα ὅλοι καλά, ὅτι τὸν ἐνθυμούμεθα κάθε στιγμήν, ὅτι δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν πότε νὰ μας ἔλθῃ. . . . Τοῦ γράφει ὅτι ἐμύρισεν ἡ ἀνοιξίς, ὅτι ἤλθαν τὰ χελιδόνια, ὅτι ἀνθῆσε τὸ περιβόλι μας, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἔλθῃ νὰ μας ἰδῇ. . . . Τοῦ γράφει ὅτι παρακαλεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ὑγείαν του καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. . . . Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ στέλλει χίλια θερμὰ φιλιά ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὰ δέδελφια μου καὶ ἀπὸ ἐμέ. . . . Ἄλλα τὰ θερμότερα εἶνε τὰ ἰδικὰ της.

Καὶ ἐνῶ τοῦ γράφει αὐτὰ, εἰς τὰ μάτια της μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω ἕνα δάκρυ. . . . ὦ, πῶς λυποῦμαι νὰ βλέπω δακρυσμένην τὴν μητέρα! Θεέ μου, φέρε τον ὀπίσω τὸν ἀδελφόν μου, ποῦ λείπει εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ἡ μητέρα! Θέλω νὰ τον ἰδῶ καὶ ἐγὼ, διότι πολὺ τὸν ἐπεθύμησα. Μητέρα μου καλὴ, μὴν ξεχάσῃς, σὲ παρακαλῶ, νὰ στείλῃς καὶ ἀπὸ ἐμένα ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὸν ἀδελφόν μου καὶ νὰ του εἰπῆς ὅτι εἶδα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἐγύρισεν καὶ ἐκλαίγαμεν ὅλοι ἀπὸ χαρὰν.

Γράψε τὰ ὅλα, καλὴ μου μητέρα. Γράψε τὰ ὅλα, διὰ νὰ ἡξεῦρη ἐκεῖ ποῦ εἶνε, πόσον τὸν ἀγαποῦμεν καὶ πόσον τὸν ποθοῦμεν. Ἴδὲ τί φρόνιμα ποῦ κάθημαι διὰ νὰ μὴ σε ἀνησυχῶ. Ἄλλα μὴν κλαῖς, χρυσὴ μου μητέρα! Θὰ ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου, θὰ ἔλθῃ γρήγορα! . . . Μὴν κλαῖς, γιατί νά, κλαίω καὶ ἐγὼ.

— Παράξενα αἰσθήματα ἔχει ὁ υἱὸς ἐνὸς βασιλόφρονος! Ἀδιάφορον ὅμως! Πηγαίνωμεν τώρα καὶ ἀκούσε καλὰ αὐτὰ που θὰ σου εἶπω: Εἶσαι νέος ἡ ζωὴ ἀνοίγεται τώρα ἐνώπιόν σου. Λάτρευε πᾶν ὅ,τι μέγα, πᾶν ὅ,τι ὠραῖον, πᾶν ὅ,τι ἐντιμον' ἀλλὰ μὴ λατρεύσῃς ποτὲ ἕνα ὠρισμένον ἄνθρωπον! Ἀπόφευγε τὴν προσωπολατρείαν. Ἀφ' οὗ εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κορσικανοῦ, ὑπηρετήσῃς τον πιστῶς, ἔχων ὑπ' ὄψει πρὸ πάντων, ὅτι δὲν ἐργάζεσαι δι' αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν Γαλλίαν. Σεῖς οἱ νέοι εἶσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους! Εἴθε ἡ πατρίς νὰ μὴ μετανοήσῃ ποτὲ διὰ τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας στηρίζει εἰς σᾶς! — Οἱ λόγοι μου θὰ σ' ἐκπλήττουν, μεθ' ὅσα ἤκουσες πρὸ ὀλίγου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς παλαιοῦ καὶ ἀκάμπτου δημοκρατικοῦ, ὅπως ἐγὼ. Naί, εἶμαι δημοκρατικός! ἀλλὰ περισσότερο τοῦτο εἶμαι πατριώτης καὶ πρὸ παντὸς ἐπιθυμῶ τὴν Δόξαν καὶ τὴν Εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος. Χαῖρε, φίλε μου! Ἐδῶ κατοικῶ καὶ σε ἀφίνω. Καλὴν ἀντάμωσιν!

«Σεῖς οἱ νέοι εἶσθε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔθνους!» (Σελ. 93, στήλ. α'.)

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ πολίτης Δαγκέν εἰσῆλθεν ὀρηκτικῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν αὐλὴν μιᾶς οἰκίας τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργείων, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν διήρχοντο τὴν στιγμήν ἐκεῖνην.

Ἡ ἐξαφάνισις του ὑπῆρξε τὸσον ἀπίστος, ὥστε τὸ παιδίον δὲν ἐπρόφθασε νὰ τῷ εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν οὔτε λέξιν.

Καὶ ὅμως πόσα εἶχε νὰ τῷ εἴπῃ! Πρώτην φορὰν τῷ συνέβη νὰκούσῃ γνῶμας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐξέφραζεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικός. Οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε Ἀγγλοὶ, οὔτε Πρωσσοὶ, οὔτε Αὐστριακοὶ, οὔτε Ρῶσοι, θὰ ἔκριναν τὸν Αὐτοκράτορα ὡς τὸν ἐκρινεν ὁ πολίτης Δαγκέν. Γάλλος καὶ νὰ μισῇ τὸν Αὐτοκράτορα! Ἦτο δυνατόν; Κατ' εὐτυχίαν τῷ εἶχε συστάσῃ συγχρόνως νὰ εἶνε πιστὸς πρὸς αὐτόν καὶ νὰ τον ὑπηρετῇ μὲ ἀφοσίωσιν. Ἡ συμβουλή αὕτη συνεβιάζετο περισ-

σότερον μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ αὕτη μόνον ἐξήγγιζε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν νέον του φίλον.

Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ μνησικακῇ, ἀφ' οὗ συχνὰ θὰ τῷ ἐδίδοτο ἀφορμὴ νὰ βλέπῃ τὸν πολιτικὸν Δαγκέν, οἰκογενειακὸν καὶ στεντότατον φίλον τοῦ υποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων. Πρὸς τὴν

ματος χάριν ὁ Κυβέρος καὶ ὁ Ζεοφροῶ Σαιντ-Πλαίρ, οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς, συνεζήτητον περὶ τοῦ ὄσπου τοῦ Μαυμοῦθ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ἐσχάτως, ἢ ἐν ᾧ ὁ χημικός Μπερτολλέ καὶ ὁ μαθηματικός Μόντζ διηγοῦντο ἀναμνήσεις ἐκ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας, ὅπου καὶ οἱ δύο εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, — ἡ Λουκία ἀπεσύρετο μετὰ τοῦ Ἐκτορος εἰς μίαν παράμερον γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἐκεῖ μόνον ἔλεγον τὰ ἰδικὰ των.

Ἡ νεανίς τὸν παρεκάλει νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν τελετῶν τῆς αὐτῆς, νὰ τῇ περιγράψῃ τὰς ἐνδυμασίας τῆς αὐτοκρατείας καὶ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς, νὰ τῇ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς λέξεις, καὶ τὰς ἐλαχίστας, τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅλα ἤθελε νὰ τὰ μανθάνῃ καὶ τὰ πλέον ἀσῆμαντα τῆς ζωῆς τῶν Ἀγακτῶρων. Καὶ ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ἐκτωρ εἶχε λάβῃ κανέν δεῖγμα εὐνοίας, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ εἶχεν εἰπῆ καμμίαν εὐμενῆ λέξιν ἢ τῷ εἶχε τραθήσῃ τὸ αὐτί, — μία ἀπὸ τὰς συνηθεστέραις θωπείας τοῦ Ναπολεόντος, — ἡ Λουκία ἐξεδήλου τὴν ζωηροτέραν χαρὰν ἂν δὲ ἀπεναντίας ἐμάνθανεν ὅτι ὁ φίλος της εἶχεν ἐπιπληχθῆ, κατελαμβάνετο ὑπὸ λύπης μεγάλης.

Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τῷ εἶχε συμβῆ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων. Ἦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν εἶχεν ὑπηρετήσῃ μετὰ δύο ἄλλων συναδέλφων του, τοὺς Αὐτοκράτορας εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Ναπολεὼν καὶ ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχον γευματίσῃ μόνον, ὅπως ἄλλως τε ἔκαμνον σχεδὸν καθ' ἑκάστην. Μόνον τὴν Κυριακὴν ἐγευματίζαν οἰκογενειακῶς, ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὅλα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ναπολεόντος μὲ τὰ παιδιά των.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωνε τὸ γεῦμα, — τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν διήρκει πολὺ, — ὁ Αὐτοκράτωρ μετέβαινεν εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέ του, τὸν ὁποῖον τῷ προσέφεραν ἐπὶ δίσκου χρυσοῦ.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὁ μικρὸς Βελλάκ, εἰς τῶν συναδέλφων τοῦ Ἐκτορος, εἶχε προσδιορισθῆ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἄλλα κατ' ἦν στιγμήν ὁ Αὐτοκράτωρ ἠγείρετο ἐκ τῆς τραπέζης, τὸ παι-

είπη, διότι είνε ως νά κάμνη κλοπήν. Μάλαστα, κλοπήν!

Το Ταχυδρομείον τής Κερκύρας με είδοποίησεν ὅτι υπάρχει ἐκεῖ δι' ἐμέ μία ἐπιστολή με ἀνεπαρκές γραμματισμόν. Ἐπίσης εἰς τὸ Ταχυδρομείον Σύρου υπάρχει μία ἐπιστολή δι' ἐμέ ἀνευ γραμματισμοῦ. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δέχομαι ἀπλήρητα γράμματα, παρακαλοῦνται οἱ ρήσαντες τὰς ἀνω ἐπιστολάς νά τὰς ζητήσουν, καὶ νά κολλήσουν τὸ ἐλλείπον γραμματισμόν διὰ τὰς τὰς λάθω. Ἄλλως θὰ μείνουν ἐκεῖ αἰώνως.

Ἑλληνικὸν Καλλιτέχνης, πότε θὰ μου στείλῃς ἐν μικρὸν δεῖγμα τῆς προσόδου σου εἰς τὴν ζωγραφικὴν; Ἄρχει νά μου ζωγραφίσῃς κάτι τι ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα σου καὶ θὰ ἐνοήσω.

ΤΟ ΕΞΕΠΛΩΘΟΜΑ (ἀτελείωτον).

Ἐξεσπᾶθωσαν ἀκόμη: ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου καὶ μου ἔκαμεν 1 συνδρομητὴν ὁ Καραβόγατος νέον ξεσπᾶθ. 1, ἡ Μικρὰ Μάγισσα 1, τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίνας 1, ἡ Λευκὴ Λοκτός 1, ὁ Θ. Λωρὴνς νέον ξεσπᾶθ. 3, ὁ Ἀλέξ. Σ. Οἰκουμίδης 1, ἡ Ὁραία Δορκὰς 1, ἡ Καρδέρια νέον ξεσπᾶθ. 1, ὁ Π. Θ. Κυριακίδης νέον ξεσπᾶθ. 3, ὁ Ν. Σ. Καίρης νέον ξεσπᾶθ. 1, ὁ Ἀριστομένης Μ. Τσιγκρός 3, ἡ Φωτεινὴ Χ. Ἐρμεῖδου 1, ἡ Ἀρθιμιόνη Ἀμυγδαλιὰ 2.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, περιμένω δὲ δλονεν καὶ τὸ ξεσπᾶθωμα τῶν ἄλλων.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάναλλάξουν: Ὁ Ἑρμύτης μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἐσθίου, μετὰ τὸ Ἀρχιζεῖνον καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν. Ἡ Ἀρθιμιόνη Ἀμυγδαλιὰ μετὰ τὸν Ὀκτώθεον Ἀχιλλεῖα. Ἡ Χρυσὴ Ἀκτίς μετὰ τὸν Τερπικέρανον Δία καὶ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου. Ὁ Οἰδίπους Τύραννος μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, μετὰ τὴν Λευκὴν Χώρα καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν (ἐμπέτρως). Ἡ Ἐδύνη τῆς Ἐρητῆ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου. Ὁ Ἀρδεὶος Ἀργοναύτης μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, Φωτεινὸν Ὀδρανὸν καὶ Διογένην Λαέρτιον. Ἡ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης μετὰ τὴν Ὁραίαν Πρίγκηπον. Ἡ Ἀλεξάνδρα Χρηστομάνου μετὰ τὴν Ταχυδρομὸν Περιοτῶν. Ἡ Ἀλκιονίς Ἡμέρα μετὰ τὸν Κνανόλεον Σημάλιν, Ἐδύνη τῆς Ἐρητῆ, Μέλλουσαν Καλλιτέχνισσα, Ἀπτερον Νίκη καὶ Ἰδὸν τῆς Καλλιτεχνίας. Ἡ Μικρὰ Φωσφορῶλις μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου καὶ μετὰ τὴν Χρυσὴν Βροχίαν. Ὁ Ἐραστής τῆς Φύσεως μετὰ τὴν Μικρὰν Φιλόσοφον, Ἰουλιανὸν Δογματᾶν, Γελοῦσαν Φύσιν, Ἀγκυραν τῆς Ἐδύνης, Κόρη τὸν Πηλίον καὶ Ἐδύνη τῆς Ἐρητῆ. Ἡ Ἐπιλόκαμος Νύμφη μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ καὶ μετὰ τὸν Ἰμνον τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ Γαληνιαία Θάλασσα μετὰ τὸν Ἀργοναύτην Θεμιστοκλέα, Ναυτοπούλου καὶ Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ. Ἡ Ἀργία Ἀμερικανὶς μετὰ τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν. Ὁ Δέων τῆς Νεμέας μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο, τὸν Μαῦρον Πρίγκηπον, Παγωμένον Ὀκεανὸν καὶ Κνανόλεον Σημάλιν. Ἡ Ὁραία Δορκὰς μετὰ τὸν Πολιδὸν Ἀστέρα, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Μὴ με Λησιόνει, Μαῦρον Πρίγκηπον, Ἀγκυραν τῆς Ἐδύνης, Ἀστὸν τῶν Ὁρέων καὶ Οἰδίποδα Τύραννον. Ἡ Ζαπαῖς μετὰ τὸν φροβερὸν Τίκ-Τὰκ (τοῦ ὁποῖου τὰ μαγικὰ γράμματα τὸν ἀπελπίσαν), Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ἀρθιμιόνην Λυγαριάν. Ἡ Καρδέρια μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ, Ἀγκυραν τῆς Ἐδύνης καὶ Ἀγκυραν τῆς Φιλίας. Ὁ Ἦρος Γαριβάλδης μετὰ τὸν Ἀρχιζεῖνον, Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Μπορλότο, Τικ-Τὰκ καὶ Μικρὰν Φωσφορῶλιδα.

Ὁ Χρυσάετος μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου καὶ τὴν Ἀττικὴν Νύκτα. Ἡ Μικρὰ Μάγισσα μετὰ τὴν Λευκὴν Βιολέτταν, Ἀργίαν Ἀμερικανίδα, Ἑλλήνην Ζηλατῶνα, Χρυσὴν Ἀμμουδιάν, Ἑλληνικὴν Σημάλιν (ἡς ἐζητεῖ καὶ τὰρχαδ). Νεράιδων τοῦ Γαλιόλ, Χρυσὴν Πεταλούδα, Κεφαλληνιακὴν Ἀδραν καὶ Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων. Ὁ Πλοίαρχος Καραβάν μετὰ τὸν Δέοντα τῆς Νεμέας, τὴν Ὁραίαν Δορκάδα καὶ τὴν Λευκὴν Ἀρκτον. Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου μετὰ τὴν Ναυτοπούλου καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον. Ὁ Μουσαρδάλα Ἰάσων μετὰ τὸν Παζὸν Τσίρον, τὸ Μεσολλογγιτάκι καὶ τὸν Πάβου Ἀπόλλωνα. Τέλος ὁ Θεωκόδιδης ὁ Ἱστορικός, ὅπως καὶ ὁ Ἰμνος τῆς Ἐλευθερίας, δέχεται εὐχαριστίας νανταλλάξῃ μετὰ ὁιοδῆποιτες ὁστις θὰ τοῦ ἔκαμνε τὴν τιμὴν νά τῷ στείλῃ Τετράδιον.

Ὁ κανονισμὸς τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ βῶν φυλλάδιον.

Ἄσπασμοι, πληροφορία. Ἐλλείπει χώρου, ἀναβάλλοντα διὰ τὸ προσεχές. Ἐπαναλαμβάνω δὲ ἐν μόνον ἓνα ἀσπασμὸν ἢ μίαν πληροφορίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νάπεσὺβῃ ἕκαστος κἀθε φορᾶν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλδακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐρμύτην (αὶ τοιαῦτα λύσεις θεωροῦνται ὀρθαί). Ἀρτιγόνη (ποῦ ἀγαπᾷ τὴν Διάπλασιν, ἴσα μετὰ τὴν Πατριδα). Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, (ἀ, οὐ ἴσους

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου

147. Ἀλλοιόσυμφωνον. οοιο-ε-εε- -υωη-εε-ιε-οοιει. Βοσῆλη ὑπὸ Ζωρζῆ Νυγρέτοντι
148. Γρίφος. τίς [κοπίς] νικᾷται Βοσῆλη ὑπὸ τοῦ Μειδελοῦδος
- ΑΥΣΕΙΣ**
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 καὶ 25 Ἰανουαρίου ε. ε
29. Ἀηδὼν (ἀει-Δῶν). — 30. Νήϊον (N-ῖον). — 31. Ἡ σημαία. — 32. ΑΗΡ ΘΗΒΑ Ι. — ΡΑΕ Ι
33. Β Α Ν Ι Ν Ο Σ Δ Θ Τ Ρ Υ Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Α Μ Μ Υ Γ Α Δ Α Χ Α Π Η Σ
34. ΑΗΜΝΟΣ. (1, ΒῶΛος. 2, Σουθία. 3, Τηλέμαχος. 4, Οἶνος. 5, Κλεοφών. 6, Ὁδησός). — 35. Τὸ Αἰτωλικὸν (αἰτῶ-λύκον). — 36. Τῆ ἐπιμελεῖα πάντα δούλα γίγνεται. — 37. Ὁ Ἰπποχρόστιος Ἄδης εἶνε ακοτεινός. — 39. Ἴσπανία (εἰς-Πάν-Ἰα). — 40. Τὸ χαρτὶ, τὰ γράμματα καὶ ὁ ἀναγνώστης.
41. Α Α Ι Α Ι Ο Ν Ν Ν Ε Λ Ο Ι Ι Β Α Ι Ο Ρ Α Σ Σ
42. Α Ι Μ Ο Σ Α Μ Ν Ο Σ Α Τ Μ Ο Σ Ρ Ο Δ Ο Ν Σ Α Υ Ρ Α
- 43-47. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ἡσ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Σπίτιος, Ἰκτινός, Γέρανος, Φασιανός. — 48. ΕΥΡΩΠΗ (1, ΕΥΡώτας. 2, Ρωμη. 3, ΠΗνελόπη). — 49. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων διανύει ἤδη τὸ δεκάτον ἔνατον τῆς ἐκδόσεώς της ἔτος. — 50. Ἡ συνείδησις ἐλέγχει.
143. Μεταμορφώσεις. 1, Τὸ μέρος δι' 6 μεταμορφώσεων νά γίνῃ τόπος. 2, Ὁ τόπος διὰ 5 μεταμορφώσεων νά γίνῃ θάσος. Βοσῆλη ὑπὸ τῆς Νέλιου.
- 140-145. Μαγικὴ Συλλαβὴ. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νά σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις: Θῆρα, μέγας, νέος, ἀχαρι.
144. Μεσοστελεῖς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἧρωος. 1, Ποιήτρια. 2, Τρῶς ἐπίσημος. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, 5, Μία τῶν Γοργώνων. 6, Ἀρχαῖος Βασίλευς. 7, Ἦρος. Βοσῆλη ὑπὸ τῆς Ἀνθιμίνης Λυγαριᾶς.
145. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Νηρηίδων. 1, Θεός. 2, Πτηνὸν. 3, Ἄνεμος. 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Βοσῆλη ὑπὸ τῶν Κυμάτων τοῦ Δουνατίου
146. Λογοπαγίνιον. Ποῖα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ ἧ; Βοσῆλη ὑπὸ Πέτρως Σκανδαίου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰουστινίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἱστορὴν παιδικῶν περιοδικῶν συγγραμμῶν, ἀληθεῖς παρεστὴν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ἁπλοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.— Ἀριθ. 13

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.— Ἀριθ. 13

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
(Συνέχεια ὅτε Σελ. 92).

Ὅπωςδήποτε, χωρὶς λέξιν, ἔλαβε τὸν δίσκον, καὶ διὰ νάνακτῆσθαι τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄλλ' ἀκριβῶς ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Φρίτσκιν, ὁ μικρὸς σκύλος τῆς Αὐτοκρατείας, ἀναγνώρισας τὸν φίλον του, ἐσχίρτησε καὶ ὤρμησε πλῆγῃ χαρᾶς κατ' ἐπάνω του. Ὁ Ἐκτωρ, τεταραχμένος ὡς ἦτο ἀπὸ τὴν ἐπίπληξιν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ καὶ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν ἢ ὁποία τῷ εἶχεν ἐπιβληθῆ, τὰ ἔχασεν, ἐκλονίσθη, προσέκοψεν, ὁ δίσκος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου ὁλόκληρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Αὐτοκράτορος.

— ὦ, Μεγαλειότατε! εἶμαι ἤδη! ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἐκτωρ θρηνησθῶς.
— Μπᾶ! καὶ τί ἔκαμες; ἄλλην ἀταξίαν πάλι;
— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος ἀξιωματικὸς μ' ἐφώναξε πρὸ ὀλίγου τρεῖς φορές καὶ δὲν ἤκουσα τὴν πρόσκλησιν.
— Ἐλλείψεις πειθαρχίας; πολὺ κακὸν αὐτό! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.
— Τὸ σφάλμα τοῦ ὄμου τὸ ἐξηγγόρασεν! εἶπε μετὰ τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνῆν ἡ Αὐτοκράτειρα.
— Τὸ ἐξηγγόρασε! Καὶ διὰ τίνος, ἀγαπητῆ μου; Μήπως διὰ τῆς ἀδεξιότητος, ποῦ εἶδειξεν πρὸ ὀλίγου;
— Ἀφ' οὗ σᾶς δυσσρηστῆσεν, δὲν νομίζετε ὅτι ὑπέφερε καὶ ἐλυπήθη πολὺ;
— Εἶνε ἀληθές αὐτό που λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα; ὑπέφερες πραγματικῶς καὶ ἐλυπήθησθε διὰ τὸ λάθος σου; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποταθείς πρὸς τὸ παιδίον.
— ὦ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ φωνῆν πνιγομένην, μετὰ βίας κρατῶν τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀνηρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλ-

— Σατανᾶ! ἀδέξιος! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολεὼν ἀναπηδῶν, διότι ὁ καφεὶς ἦτο βροστὸς καὶ τὸν ἐξεμάτιασε.
Τὸ παιδίον ἀπέμεινε ἀναυδὸν καὶ ἐνεδόν.
— Ἀνόητε! ποῦ δὲν προσέχεις ποτέ σου! Γὰρ τίποτε δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά!.. Ἐ, ὡς ποτε θὰ στέκεσαι νά με κυττάζης ἔτσι; Δὲν πηγαίνεις τὸνλάχιστον νά φέρῃς μιὰ πετοῖτα νά σκουπισθῶ;
Ὁ Ἐκτωρ ἔτρεξε παραχαλισμένος καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν στιγμὴν μετὰ τὸ ζήτηθῆν μακτρὸν. Ἦρξισε δὲ νά τρέψῃ δυνατὰ τὸ γόνατον τοῦ Ναπολεόντος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἢ Αὐτοκράτειρα εἶχεν ἤδη σπογγίσθῃ μετὰ τὸ μανδύλιόν της.
— Ποῦ εἶνε τὸ φλυτζάνι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.
— Ἰδοὺ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἀνεγείρων τὸ κυπέλλον καὶ παρρουσιάζων αὐτὸ μετὰ προθυμίας καὶ χαρίτους, ὡσεὶ θέλων νά συγκαλύψῃ τὴν πρῶτην του ἀδεξιότητα.
— Ἀ, δὲν ἔπαθε τίποτε, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ λαβὼν καὶ παρατηρήσας αὐτό. Εἶσαι εὐτυχῆς διότι ἂν ἔσπαζε, θὰ σ' ἔθετα ὑπὸ κράτησιν αὐρίων ὄλην τὴν ἡμέραν.

— ὦ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ φωνῆν πνιγομένην, μετὰ βίας κρατῶν τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀνηρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ μόλις καταστῆλων τὴν συγκίνησιν του.
— Καλὰ λοιπὸν! τότε θὰ μεσττεύσω παρὰ τῷ κυρίῳ Μωμητῶν νά σε συγχωρήσῃ. Πῆγαινε μόνον νά μου φέρῃς ἓνα ἄλλον καφεὶ καὶ προσπάθησε αὐτὴν τὴν φορᾶν νά μὴ τον ἀναποδογυρίσῃς.... Ὅριστ' ἐκεῖ! κατακαίνουργο πανταλόνι, δὲν θά το ἔξαναφορέσω πιά γι' ἀγάπην σου καὶ θά το θέσω ἀπὸ τὴν πόρτα εἰς ἀπόταξιν! Ποῦ νά καθαρισθῇ τέτοιος λεκές!
«Ὅπως θέλουν με κάμνουν αὐτὰ τὰ παληόπαιδα!» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ μετ' ὀφθαλμούς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νά κρατήσῃ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἐξήρχετο σπεύδων νά ἐκτελέσῃ